

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

4 • 2022
ЧЕРВЕНЬ • JUNE

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталія Павленко – голова СУА
Ірина Бучковська, Людмила Вусик, Ока Грицак,
Оксана Пясецька, Людмила Рабій,
Діанна Кордуба Савицька, Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko – UNWLA President
Iryna Buczkowski, Oka Hrycak, Nadia Jaworiv,
Oksana Piaseckyj, Liudmyla Rabij,
Dianna Korduba Sawicky, Liudmila Wussek

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
Telephone: 212-533-4646
E-mail: office@unwla.org (канцелярія)
E-mail: OurLife@unwla.org (редакція)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярські години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m.

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices. (USPS 414-660)
POSTMASTER – send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2022
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн та друк:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | DesignAndPrintAgency.com

ISSN 0740-0225

\$3 Один примірник / Single copy
\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$50 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА – \$50.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$50.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталія Павленко / Natalie Pawlenko

UNWLA NEWS

- 4 How the UNWLA Is Helping Ukraine
23 Welcome to Our New Members!
25 Our Collaborators in Ukraine. *Oka Hrycak*
28 UNWLA Launches Innovative Training Program for Branch and Regional Council
Presidents and Officers. *Irena Sawchyn Doll*

BRANCH NEWS

- 7 Branch 88 Raises Funds for Medical Supplies for Ukraine at UECC Easter
Bazaar. *Petrusia Sawchak*
24 Branch 56 Shares Ukrainian Culture with Southwest Florida, Easter Baskets
with Elderly Ukrainian Americans. *Patricia Zalisko*

ВІЙНА В УКРАЇНІ • WAR IN UKRAINE

- 8 Півник як симптом: колективна пам'ять від авангарду до ЧАЕС.
Ксенія Білаш
10 Біженка. *Оксана Максимішин-Корабель*
12 Fathers at War. *Alina Zhurbenko*

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 11 Свята Трійця
15 Наша слава. Лист українського Січового Стрільця Костянтина Третяка
(6 січня 1916 р.)
30 UNWLA Member Debuts New Feature Film: *Return Sasyk to the Sea*
31 *Olga's Odyssey* Is a Winner!

ДЕНЬ БАТЬКА • FATHER'S DAY

- 12 Fathers at War. *Alina Zhurbenko*
13 Про Тата і його безмежну любов. *Наталія Соневицька*
14 Dido's Letter. *Marianna Tretiak*
16 Весілля лялі Дарусі. *Таїса Голіната Богданська*
18 Лев Голінатий. Пластун з гуртка Івана Чмоли
19 Перед тобою незбагнений світ... *Василь Стус*
20 Of Pancakes & War. *Marta Zielyk*

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 20 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program
20 СУА / UNWLA

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ

- 31 Оля Цегельська

ВИДАТНІ ПОСТАТІ МИНУЛОГО ТА СУЧАСНОСТІ

- 32 Шевченкова українка на Майдані української свободи. *Галина Темник*

OUR HEALTH

- 35 The Pursuit of Happiness. *Dr. Ihor Magun*

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Мир на планеті Земля. *За мотивами казки від сім'ї Поліни Приходько*
37 Я прагну миру. *Володимир Слепцов*

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Київський торт. *Людмила Барчук*

Cover photo © Stasia04 / Dreamstime.com.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

Майже століття тому США утворився із бажання підтримувати українське прагнення незалежності та нашу прабатьківщину. За наступні десятиліття наша організація реагувала на кожну загрозу українській ідентичності, виступаючи на політичній арені, а також палко захищаючи та поширюючи українську культуру, історію та мову.

Але ще ніколи нинішній заклик до дії не був більш серйозним і більш тривожним. Ще ніколи загроза самому існуванню України не була такою очевидною для всього світу. Століттями північно-східний сусід України погрожував розпорошити українську націю та увібрати в себе її рештки. Але у квітні цього року Росія видала такий собі методичний посібник з геноциду щодо війни в Україні. Офіційна російська медіаагенція «РІА Новості» опублікувала вичерпну програму з повного знищення української нації як такої. Якщо ви ще не прочитали її, в оригіналі чи англійською, зробіть це, будь ласка... і приготуйтеся, бо вона шокує.

Хоч я впевнена, що Україна переможе країну-агресора, українська діаспора, зокрема і США, повинна продовжувати чинити політичний тиск. Повинна показувати всьому світу, що ми справді є самостійною нацією з власною історією, музикою, танцювальним і літературним мистецтвом, мовою. Мова справді є провідною ниткою культури. Наш вибір мови однозначно вказує: «Ось хто я є», і впливає на наші основні традиції, цінності та спосіб, за яким ми взаємодіємо з іншими в суспільстві. І немає кращого способу відправити Росію услід за її військовим кораблем, ніж продовжувати говорити однією із наймелодійніших і найкрасивіших мов світу - українською.

Nearly 100 years ago, the UNWLA was formed out of a desire to support Ukraine's bid for independence and in support of the homeland. Subsequent decades saw our organization rising to meet each new threat to Ukraine's identity with political activism as well as a passionate drive to preserve and promote Ukraine's culture, history, and language.

Never has the *current* call to action been more serious, more alarming. Never has the existential threat to Ukraine been laid out so clearly for the world to see. For centuries, Ukraine's neighbor to the northeast has sought to dissolve and absorb the Ukrainian nation into itself. But in April of this year, Russia issued a genocide handbook for its war on Ukraine. The official Russian press agency RIA Novosti published an explicit program for the complete elimination of the Ukrainian nation as such. If you have not yet read it, either in the original or in English, please do ... and be prepared for a shock. (Google "What Russia should do with Ukraine" and follow the link to the Wikipedia entry.)

While I am confident that Ukraine will prevail against the aggressor state, the Ukrainian diaspora – including the UNWLA – must continue to exert political pressure. Continue to demonstrate to the world that we are indeed a nation unto itself with its own history, its own literature, its own music and dance, its own language. Language is the roadmap to culture. Our choice of language emphatically underscores "This is who I am" and impacts our core traditions and values, and the way we interact with others in society. And there can be no better way to tell Russia to "go to hell" than to speak one of the most beautiful and lyrical languages in the world: Ukrainian.

How the UNWLA Is Helping UKRAINE

FUNDRAISING

The UNWLA team is in constant communication with healthcare providers in Ukraine. In these conversations, orthopedic external fixators and wound vacs (vacuum-assisted closure systems) were outlined as top-priority medical equipment. External fixators keep a fractured bone stabilized and in alignment, while wound vacs prevent infection and speed up healing of even the most gaping wounds. They are vital for the urgent treatment of injured patients.

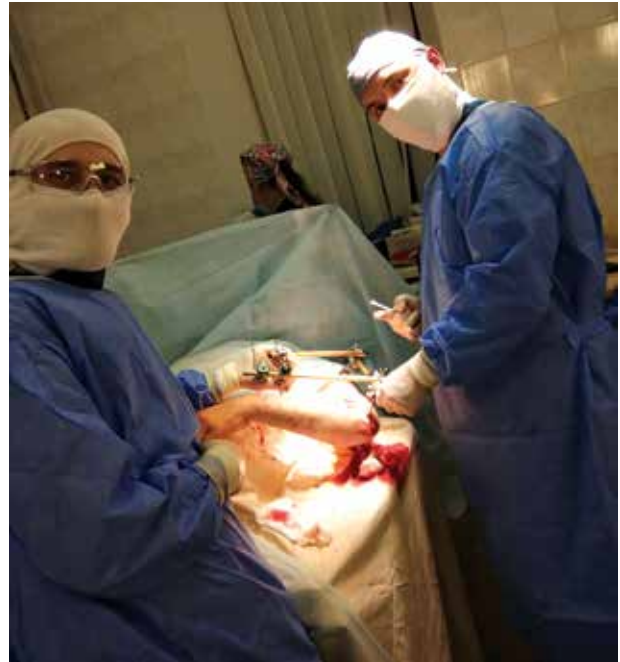
While the benefits of such equipment were clear, the challenge was the high cost. The UNWLA began working with a few companies that manufacture these devices, and we managed to negotiate a significantly lower price: external fixators for \$1,000 per kit and wound vacs for \$3,000 per system. Even with the reduced prices, the volume of requests for this medical equipment was (and still is) so overwhelming that we needed a major step-up in our fundraising efforts. We did not wait to reach the \$700,000 needed to purchase the planned amount of equipment – it was purchased and shipped to Ukrainian hospitals as soon as possible.

Thanks to our Branches, Regional Councils, partners, and individual and corporate donors, the first shipments of fixators have reached patients in Ukraine in record time. As medical equipment and other medical supplies arrived at hospitals, they were put to use immediately.

Timely surgery saves years of physical therapy for many patients. Fixators keep a fractured bone stabilized, so it heals properly, decreasing the risk of complications, lifelong disability, and the need for further costly surgeries.

Huge thanks to our trusted partners The Paul Chester Children's Hope Foundation, TOETAL Podiatry in NY, Stryker, ROC Maidan (Rochester, NY), Ukrainian Orthodox Holy Ascension Church, WBLL Ministry Atlanta Georgia, UNWLA Branch 137 Clifton NJ, and many

other amazing individuals who bring much-needed aid to Ukrainian hospitals.

New orthopedic fixators, donated by the UNWLA, arrived at the Zhytomyr Military Hospital the previous night; by 6:00 a.m., surgeons were already hard at work installing them.

Donations arrive at Zhytomyr Military Hospital, April 2022.

Thanks to the UNWLA and other international donors, our partner AICM Ukraine has the largest humanitarian multi-platform covering the north, center, and east of the country. Such support enables them to help 75,000 people per week. Numerous AICM deliveries help people get essential items but also supply hospitals and other medical institutions with medical equipment, medicine, and other necessities.

AICM coordinators test medical equipment before shipping it to Ukrainian hospitals in need.

With the challenges mounting before us, the UNWLA community has come together as a united and powerful force to be reckoned with. Our Branches, Regional Councils, and members-at-large have organized numerous fundraising concerts, auctions, and other events. From New York to California, from Michigan to Florida – every Soyuzianka deserves the sincerest appreciation for her efforts.

The weekly all-UNWLA meetings have grown into informative community gatherings, with guest speakers joining for informative sessions on various topics. Our invited guest speakers have included:

ADVOCACY

Our Advocacy Committee continues to respond to the pressing need for public advocacy on behalf of Ukraine, focusing its efforts on both political and cultural advocacy.

Since the beginning of Russia's full-scale invasion of Ukraine, our advocacy team has rallied our community to advocate for more weapons and aid to Ukraine, to gather support for the Lend-Lease Bill, to declare Russia a State Sponsor of Terrorism. Meanwhile, it was tracking companies still operating in Russia, and looking out for sources of misinformation in the media.

But supporting Ukraine also means looking forward; this is why our advocacy team continues to develop the Sister Cities program to match Ukrainian cities with American counterparts. Working with a UNWLA member who has been involved in Sister Cities International since the 1980s, the team hopes to lay the groundwork to aid the rebuilding process in Ukraine.

- **Soyuzianka Areta Trytjak**, speaking about a fundraising opportunity through her company HELPSY – a for-profit company that collects, reuses, and recycles used clothing. The largest clothing collector in the Northeast U.S., HELPSY offers a range of fundraising opportunities for those who wish to part with the clothes they no longer use.
- **Tatiana Stawnychy**, CEO of Caritas Ukraine, tuned in from Lviv to share updates on how Caritas has been helping internally displaced persons in Ukraine and distributing aid. The organization has learned a lot from 2014, when it had to shift gears and aid displaced people, and is now using that knowledge to quickly adapt to the realities of war.
- **Artur Kulian**, CEO of UkraineNow.org, has invited our members to join the ranks of volunteer case managers for UkraineNow.org – a resource that helps Ukrainian refugees adapt to a new life abroad and connects hosts with people in need of accommodation.

People working in response to the Russian war in Ukraine might start to feel exhausted and demotivated; volunteer burnout is natural, yet preventable. Elaine Miller-Karas, an internationally recognized expert in war-based trauma, offered free training to our members. Through breathing techniques, mental awareness, and other practices that make us feel good and remind us of our purpose, we can stay resilient and strong – for ourselves, for our communities, and for Ukraine.

Consistent training and support are also offered to any UNWLA member who is interested in public advocacy: weekly meetings of the advocacy committee, training sessions in advocacy basics, and brief prep sessions for in-person meetings with elected officials. If you would like to engage in public advocacy, an email to advocacy@unwla.org is your first step.

Working in sync with multiple organizations around the U.S., our advocacy team continues to share information and advocacy goals with independent Ukrainian advocacy groups around the country, including Minnesota, Washington, Utah, Pennsylvania, and Texas.

Our active members are also reaching out to their local communities, using every opportunity to gather more support for Ukraine. For example, many members of the UNWLA helped plan and participated in

the multi-faith event Phoenix Stands United With Ukraine on April 16, 2022.

UNWLA Branch president Christine Boyko with Kim Covington, Vice President of the Arizona Community Foundation. In March, the Foundation sent an \$8,500 grant to the UNWLA.

Our Culture Chair Oksana Piaseckyj (third from right) was invited to a lunch hosted by Sylvia Iriondo, President of Mothers & Women Against Repression, to meet with seven Cuban women who are actively involved with a coalition of Cuban organizations to bring democratic change to Cuba. They understand the suffering and the devastation communism inflicts, and are now devoting their attention to Ukraine's war and want to help as much as they can. They have already staged demonstrations in the Cuban community and sent \$25,000 to the Stern Foundation in Warsaw for humanitarian aid for Ukrainian refugees. After meeting with Oksana and learning about the UNWLA, several fundraising events were planned to support our cause.

Members of Branch 136 (Naples, FL) singing the Ukrainian anthem at the opening ceremony of the Earth Day Jamboree in Naples.

Public advocacy can take different forms – asking your Representative or Senator to support a bill to aid Ukraine, or attending events in your community and sharing our vibrant culture and language, and the truth about Ukraine.

CULTURE

The Kiwanis Club of Martin County in Florida worked with local school-based clubs that wanted to do something meaningful. They decided to let Ukrainian children know that there are children thousands of miles away who are thinking about them. The result was a letter-writing campaign, with the UNWLA helping to get the letters distributed.

BRANCH 88 RAISES FUNDS FOR MEDICAL SUPPLIES FOR UKRAINE AT UECC EASTER BAZAAR

Petrusia Sawchak, Press Secretary, Branch 88, Philadelphia, PA

Members of Branch 88 from the Philadelphia Regional Council participated in the Ukrainian Educational and Cultural Center's Easter Bazaar, held on the grounds of the facility on Saturday, April 7. As visitors arrived during the morning, there was a light drizzle of rain, but that did not dampen the spirits of the hundreds of people who attended, filled with patriotism and support for our brothers and sisters in Ukraine who are being so brutally and innocently attacked by Russia. Tons of blue-and-yellow "Stand for Ukraine" signs and Ukrainian flags greeted visitors, the flags waving welcome to everyone who came.

Under the tent, Branch 88 displayed a huge array of collectibles, including handmade jewelry (some with semiprecious gems), ceramics, both Ukrainian and other, books, wood *pysanky*, Ukrainian embroidered ritual cloths (*rushnyky*) and pillowcases, and many other choice items. All the items were carefully selected and donated by members of Branch 88, and more than \$1,000 was raised.

In addition to the collectibles, Branch 88's children's book, entitled *Stories for Every Season*, compiled by Christine Shwed, was also sold. More than \$500 was raised from the Easter bazaar sale of the

book, as well as \$615 from three other bazaars during the year.

Branch 88 collected a total of \$2,125, which has been donated to the UNWLA to buy medical equipment such as Orthopedic External Fixators and Vacuum-Assisted Closure Systems (Wound VACS) for our soldiers in Ukraine. These supplies are urgently needed now and will save lives.

Overseeing this project were Branch 88 President Donna Siletsky and Marijka Cyhan. They were assisted by Petrusia Sawchak, Ksenia Korzeniowski, Olenka Karpinich, Luba Chornodolsky, Zenia Brozyna, and others.

From left: Zenia Brozyna, Marijka Cyhan, Donna Siletsky, Petrusia Sawchak.

ПІВНИК ЯК СИМПТОМ:

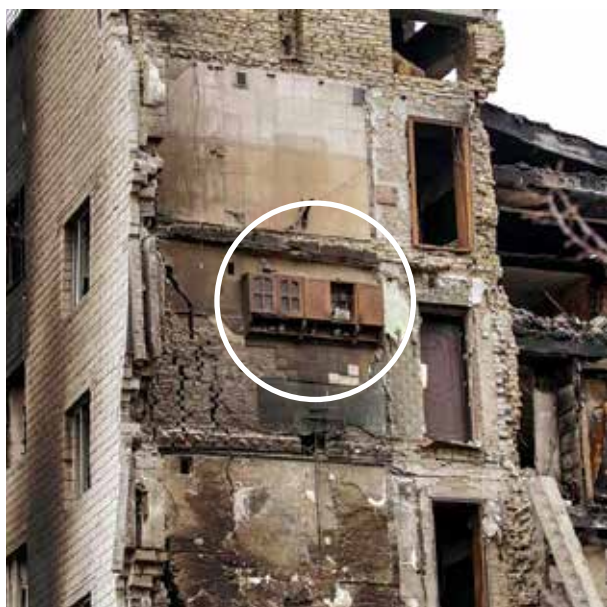
КОЛЕКТИВНА ПАМ'ЯТЬ ВІД АВАНГАРДУ ДО ЧАЕС

Уцілілий півник став символом цієї війни — разом з банкою помідорів, Привидом Києва та соняшниковим насінням. Крихка кераміка, на пряму пов'язана з українським побутом, що пережила вибух авіабомби, ще й у такий неможливий спосіб — ця історія не могла не перетворитися на мем. Але її значення більше, ніж просто інформаційні хвилі у сфері соцмереж.

Ксенія Білаш, редакторка відділу «Культура» LB.ua

ЩО ТРАПИЛОСЬ

У перший тиждень війни під обстріл російських військ, разом з багатьма іншими українськими містами та селами, потрапила Бородянка — невелике містечко за 70 км від Києва. Окупанти перетворили його на суцільні руїни: знищили житлові будинки та інфраструктуру, вбили сотні цивільних мешканців. На початку квітня, після того, як Збройні сили України звільнили Бородянку, туди прибули групи рятувальників, а разом з ними журналісти. Так у соцмережах з'явилася фотографія кухонної шафки, що залишилась висіти неушкодженою на 4-му поверсі вщент зруйнованого будинку.

Кухонна шафка з півником

Прем'єр Великої Британії Борис Джонсон і Президент України Володимир Зеленський

Згодом колективний розум соцмереж розгледів на шафці фігурку півника, який пережив удар двох російських авіабомб. Той самий розум розпізнав у ньому популярний виріб Васильківського майолікового заводу. А журналісти ТСН з'ясували, що півника ще у 1980-х рр. отримала у подарунок мешканка Бородянки, яка втратила всю родину ще до війни: чоловік загинув під час аварії на ЧАЕС, двоє синів теж пішли з життя раніше за матір. Власниця півника пересиділа бомбардування в підвалі сусідньої багатоповерхівки, а наступного дня змогла виїхати з міста.

Продовження та додану медійну вартість ця історія отримала вже у Києві завдяки художниці Лері Полянській, учасниці артгурту SVITER. Вона чи не першою усвідомила нову символічну цінність старомодного керамічного півника та вирішила пошукати таких самих на подарунок друзям-художникам з Польщі. Їй вдалося знайти та купити відразу трьох. Повертаючись з ними додому, вона випадково зустріла в центрі міста президента Володимира Зеленського разом з британським прем'єром Борисом Джонсоном — той якраз перебував у столиці з майже таємним (принаймні широко не анонсованим) візитом. Художниці

вдалося переконати охорону в добрих намірах і подарувати обом високопосадовцям по півнику. Третього птаха вона вирішила залишити собі.

ХТО АВТОР

Якщо хазяйку вцілілого півника вдалося відшукати відносно легко, то з'ясувати його автора виявилось складніше. Спочатку в соцмережах з'явилася версія, що автор — Прокіп Бідасюк, художник-кераміст, який у 1940-х працював на Васильківському майоліковому заводі. У 1920-х Бідасюк навчався у Межигірському керамічному технікумі, його вчителем був художник-монументаліст В. Седляр, який своєю чергою був учнем М. Бойчука — їх обох розстріляли органи НКВС за абсурдним звинуваченням у підготовці терактів проти радянського уряду. Так півник символічно поєднався з українським авангардом і Розстріляним відродженням.

Але пізніше кілька спеціалістів засумнівалися в зазначеному авторстві. Посуд Бідасюка, що зберігається в музеї, геть не схожий на бородянського півника — він складніший і не придатний для масового тиражування. За припущенням спеціалістів, півника створили у кінці 1950-х чи на початку 1960-х інші майстри заводу — подружжя Валерія та Надії Протор'євих, що працювали на заводі у творчому тандемі. Їхні роботи мали попит у покупців і здобували премії та нагороди на виставках по всьому Радянському Союзу та ширше — від Японії до Бразилії. Крім складних авторських робіт, вони створювали зразки й для масового виробництва.

ДОБРІ ЗВІРІ

Саме до такого масового виробництва належить півник. Спроектований як ужитковий куманець, у який можна налити воду для пиття, він здебільшого використовувався як суто декоративний елемент інтер'єру. Але якщо його авторство поки що не вдається визначити стовідсотково, адже заводських каталогів не було, а авторські права на радянських виробництвах працювали дуже вибірково, то сумнівів щодо його приналежності саме до Васильківського заводу немає.

ПРО ЗАВОД

Васильківський майоліковий завод виник у 1928 р. — спочатку як артіль, у яку об'єдналися 16 місцевих гончарів. У 1931 р. народних майстрів «підсилили» спеціалістами з Києва (є версія, що це були художники з кола бойчуків) — можливо, через це робітників заводу не оминули радянські репресії. Після 1933 р. з 25 гончарів на заводі залишилися троє. Від-

родження заводу припало на повоєнні роки: його перебудували, устаткували новими на той час технологіями. У 1950-х завод мав усі ознаки успішного виробництва. Завод мав свій упізнаваний стиль і став популярним за кордоном. Невеликі обсяги експорту йшли у США, Канаду, Францію, Англію, Бельгію, Ліван. У 1960-х рр. завод поставив на свій невеликий конвеєр півників, один з яких згодом став «героєм Бородянки». Завод занепав разом з іншими радянськими виробництвами на початку 1990-х рр.

ЩО ДАЛІ

Раптова медійна популярність бородянського півника спричинила зрозумілий сплеск інтересу до васильківської майоліки взагалі та до реплік півника зокрема. Якщо нещодавно їх можна було купити за 100—150 грн, то тепер ціна наблизилась до 2000 грн — і все одно їх швидко розкуповують. Закордонні ціни мають підскочити ще дужче, адже ще до війни півників продавали на тематичних західних аукціонах більш ніж за \$1000. Тим часом в Україні продовжують розшуки півників, щоб представити їх на міжнародному ярмарку ремесел MIDA 2022, що пройде наприкінці квітня у Флоренції.

Крім популярності реплік, бородянський півник отримав нове життя у роботах тих художників і художниць, які методично осмислюють подразки воєнного часу.

Малюнок Алевтини Кахідзе

Хазяйка бородянського півника розповіла журналістам, що біля півника стояв ще васильківський баранчик — але він не вцілів. Було б по-іншому — мабуть, ми зараз згадували б про золоте руно, agnus dei та солярну символіку, знайшли б інші асоціації та вигадали не менш дотепні мему. Утім загальна історія залишилася б незмінною. А якщо з маленького керамічного півника нам так легко розкрутити історію цілої країни, від НЕПу та Розстріляного відродження до ЧАЕС і російських воєнних злочинів під Києвом — історію, яка промовляє до кожного мешканця України, — нам, безперечно, є за що воювати.

Джерело: інтернет-сайт LB.ua <https://lb.ua/terms>

БІЖЕНКА

Оксана Максимішин-Корабель, Лісабон, Португалія

Її вірші лунали з головної сцени Майдану у 2014 році під час прощальних панахид за Героями Небесної сотні. Після героїчних звитяг українців вона через свої поезії гордо промовляла «Пишаюся тобою, мій народе», а у часи болю через невідомні втрати зверталася «Мамо, не плач, я повернуся весною...» Отримала відзнаку «Натхнення Майдану». Її поезія викарбувана на пам'ятній монеті, присвяченій Героям Небесної сотні. Чимало віршів п. Оксани покладено на музику. Нині відома поетеса й патріотка проживає у Португалії, але «взяла в руки зброю — ручку і папір» та всіма фібрами душі вболіває за українців і все українське.

За вікном уже падали міни...
Я збрала життя у валізку:
Томик віршів з автографом Ліни,
І з дитинства ще лялечку Лізку,
Два горнятка, з яких пили каву,
Тихе небо із мого світання,
І листівку поклала яскраву,
Де признався мені у коханні.
Наостанок полила ще квіти,
Теплим поглядом дім обійняла —
В нім не будуть народжені діти.
Тихий світ мій війна зруйнувала...
Ще хвилинка і вийду за двері.
Чужина може й буде прихильна,
Лиш з твоїх, рідна земле, артерій
Пила воду й ставала я сильна.
Чужина може й буде прихильна,
Та між нами лежать Піренеї.
Я мов пташка у клітці — невільна,
Лише біженка буду для неї...

СВЯТА ТРІЙЦЯ

*Свята Трійця. 2013—2014 рр. Полотно, олія; 70 x 50 см.
Робота Олександра Охупкіна — заслуженого художника України, сучасного українського живописця, що працює переважно в галузі іконопису, найперше — «хатньої ікони». Його роботи називають «релігійною поезією у фарбах», а ікони-картини наповнюють простір добротою, радістю, теплом, світлом та любов'ю до рідного краю.*

День святої Трійці (П'ятдесятниця, День зіслання святого Духа, Зелени свят), що цьогогоріч припадає на 12 червня — одне з найважливіших християнських свят. Наші пращури пов'язували його з буйністю природи та з очікуванням літа і дива. Тому головним атрибутом свята є прикрашання садиби та домівки зеленим гіллям (зеленими гілками клену та

верби, липи та акації, ясеня, горіха і дуба) та запашними травами (любистком, м'ятою, татарським зіллям) тощо.

З цим святом пов'язана ще одна традиційна для українців і життєво необхідна справа — збирання лікарських трав. Усім рослинам, зібраним у цей день, приписували особливі магічні властивості. З них робили лікувальні настоянки та відвари. Серед таких чудодійних рослин — кропива, звіробій, подорожник, кульбаба, золототисячник, м'ята, папороть, молодило, рута, полин. Також у цей час виготовляли талісмани: збирали трави з квітами, засушували їх, потім обкурювали мелісою, чебрецем або кропивою і клали в маленький мішечок.

Для багатьох регіонів України обов'язковим ритуалом під час Зелених свят є відвідування могил померлих родичів, які також прикрашають зеленими гілками, а також влаштування на цвинтарі поминальної трапези.

Колись для хлопців Зелени свята вважали чудовим часом для сватання. Мовляв, шлюб буде вдалим і довгим. А в дівчат було заведено на Трійцю ворожити на судженого: вони збирали у лісі цілющі трави та кидали русалкам сплетені з них зелені вінки. Русалки натомість мали прислати дівчатам гарних наречених.

Однією із гарних прикмет Трійці є дощ. Якщо у ці святкові дні йде дрібний дощ, а потім одразу виходить сонце — цьогогоріч можна очікувати на щедрий врожай, найперше ягід, грибів і зернових.

Також в українців є давня традиція вшановувати у ці дні захисників, які загинули у боротьбі за свою землю.

FATHERS AT WAR

This year, Father's Day in Ukraine has a taste of gunpowder, separation, and faith.

Alina Zhurbenko, UNWLA Communications Coordinator

MEDYKY, UKRAINE – A heavily pregnant woman stands a few feet from a checkpoint on the Ukrainian-Polish border. She watches helplessly as her husband tries to negotiate his way through: “My wife is pregnant, she is due any day now, don’t you see I have to go with her, how is she going to give birth in another country, alone, don’t you see?” As his voice becomes more and more exasperated, the woman lowers herself heavily on a large suitcase and closes her eyes. The choice she has to make resonates with the choices of many Ukrainian mothers in the first two months of the Russian invasion: to flee alone, since martial law prohibits men from leaving the country, or to stay and risk their lives. For many Ukrainian fathers, though, this choice has been shaped differently.

From the first day of the full-scale Russian military assault on Ukraine, more than 400,000

Photo: Rafal Komorowski

Writer/translator/reporter – and father – Artem Chapeye, who joined the Ukrainian armed forces to defend his country and is chronicling his experiences in his “War Diaries.”

men of draft age have returned from abroad to join the armed forces, territorial defense, or volunteer organizations. Before the war, men comprised 70% of seasonal workers abroad, contributing to a whopping \$15 billion in financial support of the Ukrainian economy in 2021, according to Forbes Ukraine. The economic responsibility of Ukrainian fathers for the well-being of their families has shifted: money has stopped being as pressing an issue as basic safety – “at least for a soldier,” Artem Chapeye writes in his “War Diaries,” published by PEN Ukraine. He is a writer and translator, and the father of two young sons, ages 7 and 9. Having evacuated his family, he joined the army, although he has identified as a pacifist his whole life. “My kids and wife are in relative safety. We may lose our home at least temporarily, but somehow it’s not critical.” Severely outnumbered, the Ukrainian army has already beaten the odds of military analysts in the first two months of the war. Its strength is also attributed to the overwhelming support of the nation – both financial and moral.

“Mornings can be difficult,” continues Artem Chapeye. “I used to wake up and be like ... ‘Jeez, it’s just a dream.’ I just had a dream of walking my kid to school. I woke up – and the war is still on. During the day the overwhelming feeling of unity makes everything easier.” Yet even realizing his contribution to the good fight, Chapeye can’t seem to shake his survivor’s guilt and overwhelming sadness at not seeing his children. The paternal bond, in his opinion, grows from caring for a newborn; it’s not a natural instinct that activates immediately after birth. Unlike many Ukrainian fathers, Chapeye has been a vocal supporter of paternity leave and has spoken on many occasions about parenting and the initial misunderstanding of his decision to split parenting duties evenly with his wife. “I think the fact that I became sort of a public dad on paternity leave speaks more about our society than about my decision.”

Traditionally, home-making and childrearing were reserved primarily for Ukrainian women. In the 17th century, as serfs escaped to the Zaporizhia and later formed a free-spirited army of Cossacks, their wives, mothers, and sisters stayed home and managed households independently, shaping the image of a can-do-it-all Ukrainian Amazon for generations. By 2022 this image translated into women making up 15% of the Ukrainian armed forces, serving as officers and privates, both in active combat and in the rear, and with many also taking

care of their households. Ukrainian men and women are equally engaged on many fronts – financial, political, volunteer, informational, and military.

Elena and Denys are a 40-something couple from a small town in the north of Ukraine (because Denys is on active duty, they've asked us not to use their real names). In the first two months of the war, Denys tried to keep his small business afloat, but Elena suspended her private English teaching practice to volunteer. Their town remained beyond the advancement of the Russian troops, but the family's anxiety was mounting. "We saw what they [Russians] do when they occupy towns like ours," Denys says. When he first suggested that Elena evacuate with his two sons, ages 14 and 17, they protested as hard as they could. "Still, I could not let them stay," Denys says. His first wife had surrendered her parenting rights, so for a long time he had cared for his young boys alone. Having met Elena years later, he attributes his sons' success in school to her. "COVID has taken so much from them, two whole years of school. Elena tutored them in every single subject. Who knows how long this war is going to be, and I wanted them to leave and be safe." His decision to close his business and join the armed forces could have been misunderstood by many: as a single father, he is allowed to leave the country.

The number of Ukrainian refugees, mostly women and children, surpassed 5 million in April 2022; 44% of Ukrainian families had to separate. Being forced to adapt for the sake of basic safety, Ukrainian fathers and mothers are kicking into fighting mode, leaving their loved ones in the grip of uncertainty, wanting to help. This Father's Day, more than ever before, we are reminded to keep supporting the supporters, defending the defenders, and honoring our responsibilities and duties as one family of Ukrainians – whether in Ukraine, on the frontline, or abroad.

Denys's sons recently crossed the border to Poland. Before seeing them off, Denys officially appointed Elena legal guardian of his sons.

ПРО ТАТА І ЙОГО БЕЗМЕЖНУ ЛЮБОВ

Наталія Соневицька,

64-й Відділ ім. Іванни Рожанковської, Нью Йорк

Як наближається День батька, а також 14 січня, я згадую і тужу за своїм Татом Василем. У день його народження у нашій хаті був так званий «open house» — від ранку до вечора були гості. Тато частував їх смаколиками та медівкою свого приготування. У той самий час забавляв їх безперервними «віцями».

Минулося... Я убожала свого Тата. Він мав велике і золоте серце. Ціле життя творив добро, випромінював соняшний оптимізм, а словом і порадами зцілював тих, хто цього потребував. Бо ставив потреби інших вище своїх особистих.

Він умів слухати та ніколи не нав'язував своїх думок — вірив, що можна порозумітися і треба шанувати погляди інших. Але був принциповим і чесним. Тому мав у громаді велику довіру. Він ніколи не ставив себе вище за інших і не мав проблеми в тому, щоб визнати свою помилку. Він був «ходячою добротою».

Чомусь цього року більше, як раніше, мені страшенно його бракує. Бракує того слова «Талюсю», як він завжди мене кликав, бракує його мудрих порад і його безмежної любови...

Вручення диплома після закінчення Коледжу Нової Рошелі (The College of New Rochelle). Наталія Соневицька з матір'ю Марією та батьком Василем Палідворами, 1956 р.

DIDO'S LETTER

Marianna Tretiak, Member-at-Large, Philadelphia, PA

The author's paternal grandfather, Konstantin Tretiak, who served with the Sichovi Striltsi (Sich Rifleman) during World War I.

Kozaky, Striltsi, Party-sany: warriors steeped in legend who crossed dark seas, rode into battle laughing, and stood their ground in the face of a larger, better equipped foe. As a Ukrainian American growing up in the U.S., Ukraine's soldiers existed for me in the rich territory between history and myth. These were the men whom we saw in paintings, about whom we read in poems, and whose names we sang around the campfire.

For most of my life, my paternal grandfather, Konstantin Tretiak, a former Sichovi Strilets (Sich Rifleman), occupied a similar place in my mind. He passed away before I was born, and my knowledge of him was based on family stories and a handful of photographs. I used to pore over the photos, hoping to uncover some aspect of his personality. I gleaned little from these explorations — most of our pictures portrayed him as an older, slim man with a permanently serious expression that traveled with him from Ukraine, through Germany, and to America. The most fascinating photo of all, the one of him in his Ukrainian Sichovi Striltsi uniform during World War I, offered the fewest clues. Small, the size of a passport photo, it featured a young soldier staring off camera, his face serious, his eyes full of emotion. I could never figure out what he was thinking or how he felt. Dido Kost, to me, was as inscrutable as the Mona Lisa.

Around the time that photo was taken, my Dido wrote about the war to his friend Yosyf Hrytsai in New York. His friend, in turn, shared the letter with the newspaper *Svoboda*, which published it on January 6, 1916. My father found out about the letter's existence only in the 1970s, after my Dido's death, when a friend of his stumbled upon it while doing research in *Svoboda's* archive. He was finally able to track it down more than 40 years later, after the newspaper was digitized and made searchable.

"They added their young blood to the blood of the Cossacks-Zaporozhians

who, centuries ago, fought Ukraine's enemies to the last drop of blood."

For me, it was a gift like no other, another dimension of knowing my Dido. All these years I'd heard about him; reading the letter, I actually heard his voice — a voice to all of those hidden emotions in his photo. The letter was bold and poetic, with literary allusions I would not have expected from the grim-faced man or the blank-faced soldier. During our most recent trip to Ukraine, in 2018, my father and I hiked to the top of Makivka. There, next to the memorial for the Sichovi Striltsi who perished, we read his letter aloud. Standing where he'd fought "the tsar's countless hordes," listening to his words fill the mountain air, I felt more connected to my Dido than ever.

"The Carpathians, where our Striltsi fought for eight months and which are full of monuments to them, will be unforgettable in the history of not only the Sichovi Striltsi, but the whole of Ukraine."

Analysts are calling the current war the most connected in history. No need to wait months for letters sent across an ocean — thanks to ubiquitous cameras, we can see Ukrainian soldiers in almost real time. In their exuberance to fight for Ukraine and protect the freedoms of her people, I hear echoes of my Dido's voice. Since February 24, the world is discovering what Ukraine has long known: this may be a new century, but it is the same horde. Fortunately, Ukraine has the same heroes. The same bold, humorous, poetic, and patriotic heroes.

The hilltop memorial military cemetery at Makivka, in the Lviv oblast of Ukraine, the final resting place of 50 Sichovi Striltsi who fought there during World War I.

Under the heading “Наша Слава: Лист Українсько-го Січового Стрільця” (Our Glory: A Letter from a Ukrainian Sichovyi Strilets), on January 6, 1916,

Svoboda published the letter Konstantin Tretiak wrote to his New York friend. He had signed the letter “Kost Tretiak, Sichovyi Strilets.”

СВОБОДА, 6 січня 1916 р.

НАША СЛАВА

(Лист Українського Січового Стрільця*)

Понизше наведений лист писав з боєвої лінії Січовий Стрелець Кость Третяк (родом з Городилова, пов. Золочів) до свого товариша Йосифа Грицяя в Нью Йорку, НЙ. Лист писаний 16 падолиста 1915 р.

Дорогий Друзе!

Лист Твій, котрий саме нині я одержав, чимало мене врадував. А ще більше врадувала мене охота і дух, що живе між Українцями в Америці, що раді би собою побільшити ряди наших славних новочасних Запорозжів – Українських Січових Стрільців – котрі одиноки в теперішній світовій заверусі своїм потом та своєю молодю кровю на кождім кроці значать, що український нарід невмиручий. І горе тому, хотя й не знати, ким він був би, і не знати, яку мав би силу, хто своєю рукою постів би сягнути на український нарід.

Нічого не помогло, що московський цар зібрав свої нещилимі орди і кинув їх на Галичину. Отсе, немов сполошені птиці по нападі татарським, зібралися, мов орли на шпильях снігом покритих Карпат, Січові Стрільці. Зі своїх грудий зробили мур, о котрий спинилася, ба що більше – цілковито розбилась московська сила, а на весну, вичерпавшись і вкривши своїми трупами Галичину, мусіла її опустити. Карпати, в котрих боролись наші Стрільці 8 місяців і котрі є переповнені пам'ятками по них, стануть незабутні в історії не лиш Українських Січових Стрільців, але і цілої України.

Не стало би паперу, щоби описати всі пригоди і хвилі, в котрих відзначилися Стрільці. Найважніші: Ключ, Маківка, Кобила – верхи, де боролись Стрільці. А мали проти себе більше ніж 10 москалів на одного. Тих верхів не забудуть люди, поки світ.

І наш Городилів рівно ж не лишився позаду. Вислав також Стрільців, що додровільно поносять труди, проливають свою кров та кладуть свої голови при будові волі України. Василь та Іванко Безпальки положили свої голови, як героям пристало. Василь поляг у наступі на багнети на горі Ключ. Іванко помер наслідком недуги.

Заслужили вони собі вінці героїв. Свою молодю кров доляли до крові козаків-Запорозжів, що перед віками до послідної краплі крові боролись з ворогами України. Крім них боряться в сталевих рядах Українських Січових Стрільців Йосиф Михайлів, я і Іван Сетбай.

Робота ся досить тяжка. Лучаються хвилі, коли від гуку гармат, тріску гранатів і шрапнелів люди божеволіють, але для Стрільця – се здавка.

На ворожі гармати, багнети та кулі ідуть Стрільці зі сміхом та з пісню на устах. Світ дивується, що так мало стрільців паде. Немов зачарованих минають їх кулі – а коли кому прийдеться по козацькому звичаю склонити свою буйну голову та заснути добре заслуженим сном по трудах – то похорон його величавіше виглядає, ніж якого царя. Так по геройськи вмінють умирати лише Українські Січові Стрільці. Так величаво вмінють хоронити своїх товаришів лише Українські Січові Стрільці.

«От де, люди, наша слава,
Слава України!
Без золота, без каменя,

Без хитрої мови,
А голосна і правдива
Як Господа слово.»

Ті слова Шевченка найшли в теперішних часах у Січових Стрільців своє потвердження.

Перериваю отсе писане про Стрільців просьбою, щоби Ти написав мені – лише дагато – про жите Українців з Городилова, а передівсім тих, котрі вихали до Америки послідні. Не знаю, чи я буду ще живий, коли Ти будеш читати тій лист, бо всляко тепер лучається, однак коли буду живий, лист Твій буде для мене найліпшою пам'яткою від Тебе. Коли буду читати Твій лист, буде мені здаватися, що находишся при мені та що рука в руку, груди при груди йдеш враз зі мною проти нашого ворога. Твій брат Федько вступив був до Стрільців, але захорував, а потім пійшов до війська. Триць згинув у зимі в Карпатах. У Тебе дома всі здорові.

Кінчу лист з надією, що відпишеш, а по війні до милого побачення: або на Вольній Україні, або в Америці.

Кость Третяк, Січовий Стрелець.

(*Друкується мовою оригіналу)

Весілля лялі Дарусі

Таїса Голіната Богданська, вільна членкиня СУА, Сан Дієго, Каліфорнія

Нове Село, що біля Підволочиська Тернопільської обл. — це місце мого раннього дитинства. Великий сад, а посередині алея, висипана білим піском, вздовж якої молоденькі деревця вишні садив сам мій Тато. У саду — яблуні, кущі порічок, малини, а в городі — соковиті полуниці.

Навколо великої мурованої хати, де вміщались теж аптека, прекрасні квітники. На подвір'ї — маленькі курчатка, качечки, индики, а в стайні — висока Каштанка з білою зіркою на чолі, улюблений коник мого Тата.

У просторих кімнатах, вистелених протертими перськими килимами, скакав маленький кролик Трусь-Трусь, якого я ловила і все просила «Трусь-Трусь, не втікай!» Жовтенька канарка вилітала з клітки, сідала на мою тарілку і зі мною обідала. За це мені співала і співала!

Чи ж можна мати краще дитинство? Серед природи, серед добрих людей, зі все веселим, усміхненим Татом, який так радо бавився зі мною і моїми товаришками у хованки та лапанки. З доброю, серйозною Мамою, яка повчала, виховувала, а ввечері зі мною малювала і читала мені журнал «Світ Дитини».

Та цю ідилію зруйнувала одна жаклива ніч — ніч, коли шаліла горезвісна паціфікація, поліцаї побили мого Та-

туса, а з маминої білої шафи чомусь все викидали на підлогу. Хоч мені було тільки три роки, я це так добре пам'ятаю. Я злякалась і плакала, а Мама тримала мене за ручку і казала: «Не бійся, Тасю!» Але, почувши крик Тата, вибігла з хати. А моя няня, заплакана і побита, казала до мами: «Б'ють, б'ють, всіх б'ють!»

На другий день я чула про «гранатові» плечі Тата, але він до мене усміхався, наче нічого не сталося, ішов до канцелярії та запевняв мене, що його нічого не болить. Зате моє серденько боліло і я ставила багато запитань, на які моя Мама лиш сумно відповідала: «Як підростеш, Тасю, то зрозумієш».

Одна радісна вістка йшла з уст мого улюбленого Тата. Він сказав: «Молися, Тасю, будь слухняною, то напевно будеш мати маленького братчика». Я терпеливо чекала на обіцяного братчика і 4 вересня 1931 р. дивилася через скляну шибу, де серед п'ятьох дівчаток у санаторії «Віта» у Львові лежав і кричав єдиний хлопчик — мій братчик. Я трималася Тата міцно за руку, з нами був мій улюблений Стрийко Юзьо, який казав: «Міцний голос в малого Голінатого». Тато і Стрийко були у доброму настрої, а я запитала: «А як він буде називатися?»

— Кольо. Кольо, у пам'ять Діда о. Миколи Голінатого.

— Кольо. Кооольо? То, що

коле? — сказала я здивовано. — О, він тебе ще не раз вколе, Тасю!

І справді, улюбленою забавкою мого братчика був коник на гойдалах і батічок, який часто свистів коло моїх ніг, особливо тоді, коли я хотіла щось поласувати з ялинки. Коли ж Кольо ледве спинався на ноги, Тато вже вчив його копати м'ячем. Такі лекції копаного м'яча в салоні одного разу закінчилися досить трагічно. З брязкотом летіло додолу велике французьке дзеркало, та ще й збило мармуровий столик, що стояв перед дзеркалом. Тато трохи винувато опускав очі, бо того гола просто в дзеркало стрілив таки Тато, а не маленький Кольо.

У 1932 р. ми переїхали до Станиславова, бо ж мені вже було п'ять років і треба було думати про школу. І тут Тато забавляв моїх нових товаришок: Марту, Дарцю, Ліду, Любу, які так радо приходили до мене. На мої уродини все придумав щось особливе, наприклад перебрався у кухарку, в'язав хусткою голову, вдягав фартушок, одною рукою заслоняв свої маленькі вуса, а другою подавав до столу. Мої товаришки тишились і сміялись до сліз.

Я дуже любила ходити з Татом до міста на вистави, а при тому заходити до цукорні на пишні тістечка з кремом і содову воду з малиновим соком. Одного разу в зимі

мій Тато став зі мною перед великою виставою зі забавками. «А що ж ти будеш просити у святого Миколая?», — запитав. Я піднесла очі вгору і там побачила прекрасну лялю, з яким волоссячком, синіми очками — як ангелик виглядала така ляля. Ту лялю показувала я Татові пальчиком, а Тато аж застогнав, бо видно прочитав ціну:

— А може іншу, може ту, що в капелюшку?

— Ні, ні, ні! Я буду писати листик тільки по ту лялю!

На святого Миколая моя мрія сповнилася. Я дістала ту прекрасну лялю. Тому, що це дарунок, я назвала її Даруся: «О, яка ж прегарна, моя Даруся». Відразу прийшла до мене бавитися моя товаришка Мартуся та порадила обтягти Лялі «льочки». Я знайшла ножиці і ми лялю постригли б, якби не моя Мама, що врятувала лялину красу.

— Та ж Лялі відросте волоссячко! Чому ми не можемо її обстригти?

— Ой Тасю, Тасю, коли ти змудрієш? — казала зажурено Мама.

Ляля Даруся стала моєю постійною забавкою. Я її годувала, перебирала, з нею спала — ніде не розлучалася. Коли ж наближались мої шості уродини, Тато запропонував, щоб ми справили лялі весілля.

Ах, які ж були до того приготування! Лялі шилася чудова біла сукня з вельоном, Мама купила пристойного паяца в чорному блискучому костюмі, з помпонами і рижками, наш передпокій став капличкою, всі мої товаришки мали корсажі, а Тато перебрався за священника...

Настала церемонія-вінчання і Тато поважно вінчав рабу Божу Дарусю. Після вінчання Тато почав до мене промову, що ляля Даруся дякує мені за все, за добру опіку, як їй було у мене добре, а тепер вона зі мною прощається і зі своїм судженням і від'їжджає у пошлюбну подорож. Серце шестилітньої дівчинки не витримало. Щось давило мое горло. Я сильно заплакала, вхопила ляльку від престолу та з криком «Мамо, Мамо, сховай лялю до білої шафи» побігла у бік маминої спальні. І тяжко було мене перекопати, що лялька нікуди не від'їде. То ж я гірко схлипувала на моєму ліжечку, доки не заснула, а весільне прийняття з тістечками, тортом і домашнім морозивом відбулося без мене і без молоді...

Минуло, на жаль, безжурне дитинство, минули всі наші приємні вакації в Карпатах, де нам Тато будував хатку в лісі, де ми вішали наш прапор, де ми бавились і ховались від дощу.

Настали роки воєнні, жахливі, сумні, трагічні. Після восьми років перебування у Відні ми вже тільки втрьох приїхали до Америки у 1952 р. Коли ж я виходила заміж, у День подяки 27 листопада, на нашому скромному весільному святі у домівці панства Вислоцьких Тато хотів сказати до нас кілька слів... і свою весільну промову почав словами: «Чи пам'ятаєш, Тасю, весілля лялі Дарусі? Я сьогодні у подібній ситуації, тільки я не можу кликати «Мамо, Мамо, сховай Тасю до білої шафи», бо Мама спить вже на Віденському кладовищі, а біла шафа

Лев Голінатий з дружиною Олександрою (уроджена Дзерович) та Таїсою, якій на той час було приблизно 2 роки. Фото зроблено приблизно за 3 роки до того, як ляля Даруся приєдналася до родини.

Лев Голінатий з дочкою Марікою, 1959 р.

Лев Голінатий з донькою Таїсою Богданською (ліворуч), дружиною Лідією Голінатою та дочкою Марікою, 1959 р.

залишилась далеко в Україні». Мені і Татові навернулися сльози, привиділись безжурні роки у Станиславові, а я зрозуміла, що хоч Тато любить Петра, респектує і довіряє йому, він не легко розстається зі мною.

Може, за ту безмежну любов до дітей Бог нагородив мого Тата. Коли ж йому засріблилось волосся та сповнилося шістдесят, Бог послав йому маленьку донечку Маріку, мені і Кольові манюсіньку сестричку, а моему чоловікові — швагерку. Нашій радості не було кінця. Ми бавили свою живу лялю.

Маріки молода Мама, лікарка, працювала в лікарні, утримувала родину, а у вільний час займалася донею, а Тато віддавав себе цілком малій Марійці. Бігав за нею, як колись за мною в Новому Селі, біля моря будував з нею замки з піску, або увечері грав дитячого гольфа.

Марічині уродини перемінювались у справжні діточі балі: Тато надував безліч бальонів, купував трубки і кольорові шапочки, придумував різні ігри та несподіванки і без найменшого нарікання переносив всі дитячі крики й галас. Одного тільки не робив: Тато не вінчав Марічиних ляльок. Весілля лялі Дарусі було тільки у мене...

Дорогий наш Тату, ти не уявляєш, як нам Тебе бракує! Як часто згадуємо Тебе, і то не тільки ми, але і всі наші тіточні — бо ніхто не вмів так бавитися з дітьми, як Ти. Тож сьогодні, у День Батька, твоя трійка — Тася, Кольо і Маріка — дякує Тобі з цілого серця за наше чудове дитинство!

На додаток. Мені вже за дев'яносто і разом з моєю набагато молодшою сестрою Марікою проживаю у Сан Дієго. Кольо вже з Тобою святкує День Батька в небі! Спомини написала в Ньюарку 16 червня 1991 р.

Лев Голінатий

Пластун з гуртка Івана Чмоли

Лев Голінатий, доктор прав, визначний громадський діяч, сотник. Народився у Надорожній Товмацького повіту 10 березня 1897 р. у священничій родині о. Миколи та Марії з Ганкевичів. У 1907—1915 рр. навчався в Академічній гімназії у Львові; матуру склав 9 вересня 1915 р. Вступив у таємну пластову організацію під проводом Івана Чмоли. Про це згадує Олена Степанів у книзі «На передодні великих подій»: «У 1911 р. дісталася я і до другої тайної організації, як — не знаю. Це була мішана (хлоп'ячо-дівоча) пластова організація. Нас, дівчат, було тут більше: Савина Сидорович, Гандзя Дмитерко, Марія Якимович, Дика, я і ще кілька — всі семінаристи УПТ; хлопці: Чмола Іван, Сушко Роман, Чиж Ярослав, Дувало Степан, Яцків, Квас Осип, Голінатий Лев і другі».

Був учасником перших пластових вправ в Карпатах, організованих Іваном Чмолою.

Вивчав право у Кракові, а докторат захистив у Львові. Був нотарем у Новому Селі Збараського повіту (в нотаріальній канцелярії п. Михайла Савчинського), Підволочиську, Станиславові, Львові та Відні. Під час Визвольних змагань служив в УГА, згодом у Київському корпусі січових стрільців. Був свідком проголошення соборності України 22 січня 1919 р. на Софіївській площі у Києві.

Цікавився спортом, особливо любив копаний м'яч, а в тридцятих роках був членом управи спортивного Товариства «Пролом» в Станиславові.

Емігрував до США у 1952 р.; мешкав у Ньюарку, де належав до комбатантської організації (ОбВУА) і був її головою. В Америці змушений змінити професію — працював у галузі фізичної терапії, а згодом займався продажами. Був глибоко релігійною людиною та великим любителем церковного співу.

У шлюбі з Александрою з Дзеровичів (1924) виховав двоє дітей: Таїсу і Миколу. У шлюбі з Лідією з Ходоровських (1956) виховав доню Маріку.

Помер 4 грудня 1984 р. у шпиталі Мавнтенсайд, Монтклер, Нью Джерсі. Похований на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Джерела: Тижневик «Свобода» (Ч. 233, 7 грудня 1984 р.); Газета «Діло» (Ч. 57, 15 березня 1932 р.; Ч. 218. 2 жовтня 1930 р.); матеріали з Музею-архіву Пластового руху.

Стрілецькі вправи та походи перших пластунів з Іваном Чмолою в Карпатах. Липень 1913 р.

Перед тобою незбагнений світ...

(Вірш-звернення
Василя Стуса до сина)

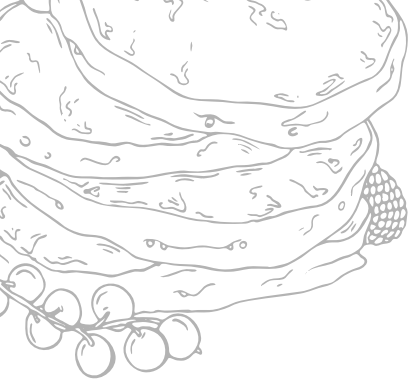
Перед тобою незбагнений світ,
синочку мій, моя пахуча кришко!
Твій тато обертається на міт,
кудись у безвість вирушає пішки.
І холодно, і сумно — сам на сам
без віри, що до тебе ще надійде
і почезає. Поки сонце зійде,
то може очі виїсти роса.
Ти пам'ятаєш — я тобі казав:
повіки не вмирають справжні люди,
бо хто родився для добра, той буде
до смерті кудлитись, немов гроза
над білим світом. По дощах і бурях,
по смерках, і обмовах, і смертях
він виторує найкоротший шлях
до радості — із горя та зажури
на ясен день. А ти благовістуй,
благовістуй мене своїм чеканням,
моя пшенична кришечко. Кохання
моє маленьке, спогадом частуй,
видінням, щебетом, словами, сміхом,
ще й ручками рожевими тріпни
і чорну смерть мою перепини,
і одведи од мене люте лихо.
Ти знаєш, я, їй-богу, аж боюсь
подумати: як стрінуся з тобою.
Пощо, татко, не грався ти зі мною,
де ти так довго був? Що, як заллюсь
зрадливою сльозою? Як, безсилий,
тобі скажу про незбагнений світ,
криваві сльози та кривавий піт,
де не одного з нас вже смерть скосила.
А ми ступаєм далі — кумельгом,
то пагорби, то падоли, то вирви.
Що ми занадто щедрі, надто щирі,
щоб не періщило нас батогом.
Тоді чого ж ти світу не зробив
хоч трохи кращого? Тоді для чого
на білий світ мене ти спородив,
як радості утрачено дорогу?
То я скажу? Як страшно повідати!
Душа не своїм голосом кричить.
Аби — любити. І — аби страждати.
Так я скажу. І син мене простить.

Василь Стус із дружиною Валентиною
Попелях і сином Дмитром

ВАСИЛЬ СТУС (6 січня 1938 р., с. Рахнівка, Вінницька обл. — 4 вересня 1985 р., табір ВС-389/36-1, Пермський край, РРФСР) — український поет, перекладач, публіцист, літературознавець, правозахисник, борець за незалежність України; один із найактивніших представників українського дисидентського руху; лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка (1991), Герой України (2005, посмертно). За власні переконання зазнав репресій; засуджений до тривалого перебування в місцях позбавлення волі, де помер уночі проти 4 вересня. За офіційними даними, причина смерті — зупинка серця. Однак колишній політв'язень В. Овсієнко припускає, що смерть настала від удару карцерними нарами (імовірно, підлаштованого наглядачами). Дружина отримала повідомлення про смерть чоловіка вранці 5 вересня, але до середини жовтня цей факт приховувався. Похований на табірному цвинтарі у с. Борисово Пермської обл. У листопаді 1989 р. прах поета перепоховали на Байковий цвинтар у Києві.

Василю Стусу не пощастило з виконанням функції батьківства, адже він був з сином Дмитром менше ніж рік — у короткий період між двома арештами. Син-підліток спочатку не йшов на контакт з батьком. Але згодом між ними зав'язалася щира дружба. Залишилися листи зі зверненнями Стуса до сина Дмитра, зокрема і у віршованій формі. (За матеріалами вікіпедії.)

OF PANCAKES & WAR

Marta Zielyk, Branch 64, New York City

The author's father, Lubomyr Zielyk, post-war. This photo was taken in 1945 or 1946, when he would have been 15 or 16.

This is a story of war. Not the war raging in Ukraine today, but a more distant one, no less devastating. It is a story about World War II, my father, an Italian bicycle, and American pancakes. It is about a tragic time but with undertones of levity. To remain sane during incredibly stressful times, one must find slivers of humor wherever one can. Here is my sliver.

A central figure in Ukrainian pagan mythology was the goddess Berehynia — the keeper of the hearth. She was revered as the giver of all life and the protectress of the family. But in our family lore, it was my father who took on the traits of the female goddess and saved his family from hunger during the war. He was 14 years old.

Like thousands of Ukrainians, my father's family fled before the invading Soviets in the 1940s. Seeking safety, they traveled west by train and bus, and finally walked the final kilometers to Germany, where they were hoping to land in the American Zone when the war ended. In the meantime, they found shelter in a building outside of Munich. The accommodations were barely livable — they had to share a large open space with a family of German refugees — but there was one advantage. It included one meal per day: usually soup, watery and flavorless, and occasionally a slice of bread and weak tea.

To supplement these meager rations, Tato's father (my grandfather) would knock on doors of neighboring German farms every day, asking for food. Their donations, given reluctantly, usually consisted of a few potatoes of dubious freshness. But choosing between green potatoes with eyes

and no potatoes at all was unthinkable. A potato meant the family would eat that evening.

My father, in the meantime, was as curious and fearless as only a 14-year-old boy can be, even in wartime. He roamed the countryside, peeking into old, abandoned sheds and closed factories, scavenging for rusty radios and mismatched shoes, watching from a safe distance as various military vehicles passed by. He became very adept at identifying tanks, trucks, and weapons by model name and soldiers or civilians by nationality.

One day, as Tato walked by the side of the road, a German military truck passed him, stopped, and slowly backed up to where he was. It was filled with Italian prisoners of war, who apparently had been abandoned by their captors and had stolen the truck, trying to return home. Tato held his breath but didn't run, while one of the men motioned for him to come closer. As Tato took a few steps, the Italian reached into the truck, hauled out a bicycle, smiled and threw it down at Tato's feet. The truck drove off as Tato stood there, not believing his good fortune. Yes, the bicycle was old and damaged, but it was fixable. For a kid, the bike was a gift from heaven.

From that day on, Tato rode his bike for miles looking for adventures. A few days later, he was astonished to see that a U.S. Army company had set up camp

overnight on his usual route. He pedaled by slowly — once, twice, three times — surveying the jeeps and trucks, a little disappointed that there were no tanks. Most of the soldiers were eating breakfast from their mess kits — scrambled eggs! — and the smells coming from the field kitchen made his stomach growl. As Tato stood at a respectful distance, staring at the food the soldiers left uneaten, he saw the cook grab a large spoon and prepare to throw the leftovers in the trash. Tato froze, a silent “nooooo!” echoing in his head. It was then that the cook noticed the skinny kid on a bike and motioned for him to come closer. The cook grabbed a cardboard box, swept the scrambled eggs into it, looked around, grabbed a stack of white toast, well buttered, and threw that into the box, too. Without a single word exchanged, Tato took the box as it was offered, closed the lid, got back on his bike, and pedaled away, one hand holding the box, one hand steering. When he returned “home” and presented the precious gift to his family, they were overjoyed. They hadn't eaten this much and this well in many, many months.

The next day Tato was back at the U.S. Army camp, early, hoping that yesterday's good luck might repeat itself. And indeed, it did. The cook saw him and nodded in recognition. Tato was rewarded with another box, this time pancakes, stacks and stacks of them, along with maple syrup in a big jug. When

he returned to his family of seven — parents, grandparents, two uncles, and older brother — they were already waiting at the table, forks in hand.

And so it continued for weeks and weeks, the kid on an Italian rescue bike and the U.S. Army field cook developing a wordless routine, both helping a family of Ukrainian refugees to survive. The boxes got bigger and the leftovers more plentiful. There were still lots of pancakes, eggs, and toast, but also the occasional treat of fried spam or sausage. But the crowning glory of Tato's daily breakfast run was coffee: gallons of thick, dark, army-strong coffee, the likes of which his family hadn't tasted in years. Tato's ride home on the bike became more perilous... and comical. It was hard to hold on to the boxes and jugs with one hand, but he was young and highly motivated and managed quite well. He never lost a single pancake on the road. As to the coffee, Tato says, he wouldn't have left it behind even if he had to balance it on his head.

As Tato recounted this story, it occurred to me that Ukraine's Berehynias come in all ages and genders. I am grateful to all of them, be they enterprising teenagers like my father who saved his family from hunger in World War II or the brave men — and women — in bulletproof vests carrying Javelin anti-tank missiles, who are defending Ukraine from Russian invaders today. We thank you and we love you. *Слава Україні!*

Ukrainian National Women's League of America, Inc. Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Happy Father's Day to All Fathers!

As we celebrate this Father's Day, June 19, 2022, we especially wish to honor all the fathers in Ukraine who are fighting to protect their homeland, many of whom have already made the ultimate sacrifice for their country and families. May God bless them!

Ми не сміємо забути всіх батьків і військово-патріотичних борців за Україну. Молимо Бога, щоб дав їм силу побороти ворога та щасливо повернутися до своїх рідних. Господи Боже, благослови!

News from the UNWLA Scholarship Office Due to the war in Ukraine, scholarship payments in Ukraine are on hold.

In Brazil, the academic year started in February. The scholarship office is in receipt of the required documents. By now, sponsors should have received notifications regarding the status of their scholarship recipients. Thank you very much for your caring and support.

The UNWLA Scholarship Program celebrated its 50th anniversary at the UNWLA Convention in 2017, and a booklet with the full history of the program was published. The booklet is still available without cost; only postage needs to be covered. Please contact us for more information.

*With prayers for Ukraine,
Members of the UNWLA Scholarship Standing Committee:
Ex Officio UNWLA President Natalie Pawlenko, UNWLA
Scholarship Chair Nadia Jaworiw, members Luba Bilow-
chtchuk, Halyna Lojko, Zoriana Haftkowycz, Victoria Mischenko, Natalia Honcharenko, and Advisor Anna Krawczuk*

До нас пишуть ... Стипендіянки з Бразилії

Я навчаюся третій рік на медичному факультеті. Мої студії дуже дорогі, тому сердечно прошу допомоги. Люблю читати і вчитися. Мрію стати лікарем і допомагати людям.
Адіна Г.

З великою радістю пишу до Вас, щоб подякувати за стипендію. Цього року я на другому курсі факультету медсестринства. Навчаюся в місті Гварапуава. Люблю вчитися та надіюся працювати у шпиталі. Щиро Вас здоровлю та остаюся з молитвами.
Натані Христинна П.

Я на четвертому курсі факультету хімії. Цього року закінчу студії завдяки Вашій допомозі. Моє бажання — стати доброю вчителькою. Ще раз дуже дякую за Вашу поміч упродовж моїх студій. Бажаю, щоб Ісус поблагословив Вашу працю. Ваша все вдячна,
Андрієле Б.

У пам'ять / In Memory Of

Замість квітів на могилу Почесної членкині США, та у пам'ять **Ірини Ганушевської Руснак**, довголітньої членкині 47-го Відділу США в Рочестері, Нью Йорк, та неодноразово голови Окружної Управи США Північного Нью Йорку, складаємо \$250 на Стипендійну Акцію США (UNWLA Scholarship Program) через 98-й Відділ США, та \$250 на гуманітарну допомогу Україні через США (UNWLA Humanitarian Aid to Ukraine).

З вдячністю пам'ятаю поради та підтримку у нашій спільній праці в США для збереження української ідентичності, та від 1991 року вільної України. Спи спокійним сном. Молімося за Україну, яку Ти безмежно любила.

*Анна, Бернард і Мирон Кравчуки
Голмдел, Нью Джерзі*

Пожертви від 12 березня до 21 квітня 2022 р. March 12 – April 21, 2022, Donations

\$400	Natalie O. Trojan (108)
\$350	Thomas E. & Odarka P. Stockert (98)
\$330	UNWLA Branch 108
\$250	Bernard, Anna, and Myron Krawczuk (98)
\$110	Ulana Diachuk (MAL)
\$42	Renata Bihun (28)

Thank you for your generosity.
Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовщук, член Комітету стипендій США
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone/Fax: 732-441-9530
nazustrich@verizon.net

США / UNWLA

HOLODOMOR AWARENESS FUND ФОНД ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

\$102.53 Connie Shorr

OUR LIFE PRESS FUND • ПРЕСОВИЙ ФОНД «НАШОГО ЖИТТЯ»

\$100 83-й Відділ США у пам'ять нашої членкині д-ра **Марії Єфремов**
\$100 Detroit Regional Council in memory of **Vera Andrushkiw**

ORPHANS FUND • ФОНД СИРІТ

\$245 Carol Carpenter
\$102.53 Debra Kremser

WAR VICTIMS FUND ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

\$200 UNWLA Branch 3 in memory of **MaryAnn Turiw**

WELCOME TO OUR NEW MEMBERS!

From California to Connecticut and most everywhere in between, the UNWLA welcomed 97 new members this past year. Each of these Soyuzianky brings her own unique talents, skills, experiences, and expectations to the organization, further enriching our diverse and dynamic sisterhood. Welcome, new members, one and all!

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

Natalia Harasymiv – Branch 140, Chicago, IL
Anastasiya Hedesh – Branch 140, Chicago, IL
Oleksandra Ostapchuk – Branch 140, Chicago, IL
Alla Saranchuk – Branch 140, Chicago, IL
Victoriia Stefaniv – Branch 140, Chicago, IL
Tetyana Zharka – Branch 140, Chicago, IL

DETROIT REGIONAL COUNCIL

Tetiana Grygorkiv – Branch 76, Warren, MI
Vasylyna Hrynyk – Branch 76, Warren, MI
Ivanna Martenyak – Branch 76, Warren, MI
Tatyana Yurkiv – Branch 76, Warren, MI
Vera Petrusha – Branch 115, Detroit, MI
Vira Sorochak – Branch 129, Detroit, MI
Catherine Sawicky – Branch 132, Detroit, MI

NEW ENGLAND REGIONAL COUNCIL

Nataliia Kryzhanovska – Branch 73, Bridgeport, CT
Mariia Kryzhanovska – Branch 73, Bridgeport, CT
Katerina Makhritska – Branch 73, Bridgeport, CT
Halia Lodynsky – Branch 108, New Haven, CT
Victoria Pilipchenko – Branch 139, Stamford, CT

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

Oksana Starushchak – Branch 65, New Brunswick, NJ
Kuka Hryniuk – Branch 75, Maplewood, NJ
Areta Trytjak – Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ
Daria Ushak – Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ
Christine Gerbehy – Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ
Anya Nawrocky – Branch 134, Whippany, NJ
Ksenia Salewycz – Branch 134, Whippany, NJ
Oksana Kostych – Branch 135, Hazlet, NJ
Oksana Tabaka – Branch 135, Hazlet, NJ
Vitaliia Yurchak – Branch 135, Hazlet, NJ
Iryna Erdogan – Branch 137, Clifton, NJ
Maryna Kollar – Branch 137, Clifton, NJ
Maryana Kret – Branch 137, Clifton, NJ
Natalia Bezpalko – Branch 143, Jersey City, NJ
Anna Halytska – Branch 143, Jersey City, NJ
Maryana Nikolin – Branch 143, Jersey City, NJ
Christina Yakymenko – Branch 143, Jersey City, NJ
Iryna Zabolot – Branch 143, Jersey City, NJ

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

Larysa Onyshkevych – Branch 21, Brooklyn, NY
Zoryana Bodnar – Branch 30, Yonkers, NY
Natalia Dobrovolska – Branch 64, New York, NY
Iryna Panchyshak – Branch 64, New York, NY
Oksana Krushelnycky – Branch 113, New York, NY
Olya Borynets – Branch 125, New York, NY

OHIO REGIONAL COUNCIL

Adriana Mironovich – Branch 8, Cleveland, OH

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

Olga Johnson – Branch 54, Wilmington, DE
Luba Cvikula – Branch 67, Philadelphia, PA
Lyobov Gigante – Branch 67, Philadelphia, PA
Vira Hubitska – Branch 128, Philadelphia, PA

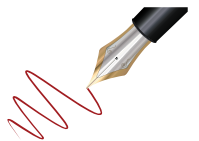
BRANCHES-AT-LARGE

Nikole Jelden – Branch 3, Phoenix, AZ
Katya Komarnyckyj – Branch 3, Phoenix, AZ
Anna Kysil – Branch 3, Phoenix, AZ
Irene Szwez – Branch 3, Phoenix, AZ
Marie Coquillard – Branch 38, Denver, CO
Martha Kochanowsky – Branch 56, North Port, FL
Marina Scarijenkai – Branch 56, North Port, FL
Francesca Rieman – Branch 97, Buffalo, NY
Iryna Benbenisty – Branch 111, Los Angeles, CA
Olena Bohach – Branch 111, Los Angeles, CA
Nataliia Lokaty – Branch 111, Los Angeles, CA
Katia Redko – Branch 111, Los Angeles, CA
Tetyana Zvyaginceva – Branch 111, Los Angeles, CA
Christine Sulyukmanov – Branch 118, Houston, TX
Juliana Villacorta – Branch 118, Houston, TX
Maria Vorobets – Branch 118, Houston, TX
Maria Bocznewycz – Branch 124, St. Petersburg, FL
Natalia Bondarenko – Branch 124, St. Petersburg, FL
Khrystyna Hechlac – Branch 124, St. Petersburg, FL
Mary Ann Kotyk – Branch 124, St. Petersburg, FL
Olena Krivchyna – Branch 124, St. Petersburg, FL
Oresta Mykhashula – Branch 124, St. Petersburg, FL
Olga Norremo – Branch 124, St. Petersburg, FL
Tetyana Putera – Branch 124, St. Petersburg, FL
Olha Senyk-Poluga – Branch 124, St. Petersburg, FL
Maria Tepla – Branch 124, St. Petersburg, FL
Luba Corso – Branch 136, Naples, FL
Iryna Danyleyko – Branch 136, Naples, FL
Larysa Danyleyko – Branch 136, Naples, FL
Michele Novosad – Branch 136, Naples, FL
Tamara Parobchenko – Branch 136, Naples, FL
Galyna Seabrooke – Branch 136, Naples, FL
Nataliia Slyzh Stasiw – Branch 136, Naples, FL
Irina Sypniak – Branch 136, Naples, FL

MEMBERS-AT-LARGE

Tania Bardyn	Nicola Nomura
Mary Ann Caddick	Elena Ptchel
Inya Chehade	Linda Shuster
Elena Farah	Olga Sobko
Jean Guenin	Nancy Sorbella
Halyna Harmaty	Rostyslava Stoecker
Marika Decyk Holte	Irena Tomkiw
Nadia Kachalenko	Alina Zhurbenko

Letters

I was so happy to see that the March-April issue of *Our Life* was filled with articles in English. I had been so disappointed with the previous issue because, as someone who does not read and understand Ukrainian fluently, I barely had any articles that I could enjoy.

I saw in your letters to the editor that I am not the only one asking for articles to be translated into English. I do wish that the recipes were in the printed magazine rather than having to go to the website to see them. The pictures always look so appetizing!

Thank you for such a lovely magazine.

*Daria Romankow, Member-at-Large,
Berkeley Heights, NJ*

The March-April issue was terrific. Contents, photos, layout – all super!

Irene Jarosewich, Branch 75, Maplewood, NJ

BRANCH 56

Shares Ukrainian Culture with Southwest Florida, Easter Baskets with Elderly Ukrainian Americans

Patricia Zalisko, Press Secretary, Branch 56, North Port, FL

One of this year's displays, at the Frances T. Bourne Jacaranda Public Library, featured Trypillian pottery and intricately embroidered pillowcases.

Branch 56 in North Port, FL, has for decades shared Ukrainian traditional crafts and culture with the southwest Florida community. This year, the project took on heightened public interest in light of Russia's war on Ukraine, and the members of Branch 56, whose president is Bohdana Puzyk, renewed their efforts to share Ukrainian art forms and traditions with others. The project of decorating the libraries was organized by Jaroslawa ("Slava") Stefanyshyn, the branch's Cultural and Museum Coordinator.

Branch members filled library displays in the Sarasota County Public Library system of Southwest Florida with traditional Ukrainian crafts, artifacts, embroideries, woodwork, and Easter eggs (*pysanky*). The items included carefully selected treasures from members' personal collections and represented the many different regions of Ukraine from which they originated.

The following Branch 56 members curated and installed the library system displays: Roxolana Saciuk and Slava Stefanyshyn (North Port Branch Library); Oksana Lew and Romana Guran (Frances T. Bourne Jacaranda Public Library); Lieda Boyko, Olena Boyko, and Ann

Marie Susla (Elsie Quirk Library, Englewood); Roxolana Yarymovych, Ksenia Rakowsky, and Ivanka Olesnycky (Fruitville Public Library, Sarasota); Bohdana Puzyk (William H. Jervy Library, Venice); and Ksenia Kuzmycz and Yara Litosch (Selby Public Library, downtown Sarasota).

For more than 10 years, Branch 56 has also prepared baskets filled with traditional Easter foods and treats for those in the surrounding Ukrainian American community who are elderly, housebound, or residing in assisted living or hospital facilities. Members of the branch's Social Welfare Committee typically bake traditional breads and assemble and deliver the baskets during Easter week. With the support and leadership of Branch 56 president Bohdana Puzyk, the committee was hard at work again this year.

Committee member Lidia Bilous created beautiful greeting cards to accompany each basket, and members delivered the finished baskets to those in need. The project touched the hearts of the women who affectionately contributed to the annual project. The gratitude they received in return was overwhelming.

A 95-year-old Ukrainian American woman who lives alone and to whom they brought a basket, for example, hugged committee member Nusia Mariani hard and wouldn't release her. Ms. Mariani had delivered her basket and five others that day. With each delivery, Branch 56 members took time to socialize with the recipients of the baskets – another welcome diversion for those individuals. Two nursing home residents were visibly overwhelmed that they had not been forgotten this holiday. Yet another repeatedly expressed how grateful she was to be remembered. Every recipient expressed his or her sincere gratitude.

The Branch 56 Social Welfare Committee is chaired by Halyna Lisnyczyi. The committee members who worked on this project were Klara Szpiczka, Anna (Nusia) Mariani, Lidia Bilous, and Olya Babchuk.

Social Welfare Committee and other Branch 56 members who helped with this year's Easter basket project (l-r): Irene Copie, Oksana Lew, Klara Szpiczka, Vira Bodnaruk, Olya Babchuck, Lidia Bilous, Lesia Popel, Roma Guran, and Slava Stefanyshyn. Not pictured are Anna (Nusia) Mariani and Halyna Lisnyczyi.

OUR COLLABORATORS IN UKRAINE

Oka Hrycak, Chair, UNWLA Social Welfare Committee

The UNWLA has a long history of providing humanitarian aid to Ukrainians in Ukraine and around the world. We rely on collaborators, especially in Ukraine. They are our loyal friends, patriots who take projects to completion. Today, we'd like to introduce you to three such individuals: Dr. Mariya Furtak, Dr. Oreslava Khomyk, and Father Taras Mykhalchuk.

Dr. Mariya Furtak

DR. MARIYA FURTAK was born in the small town of Rava-Ruska in Galicia, near the Polish border. Her parents and grandparents were repressed. She completed medical school in Lviv and now works at the Western Regional Oncology Center in Lviv, where she is an oncologist, specializing in radiology. Mariya cherishes her family. Her daughter teaches at medical school, and her son is a trained surgeon. Her two granddaughters bring her joy. Her husband, who was a psychiatrist, died of Covid in 2020. Mariya has been active in a variety of professional and charitable organizations such as the Ukrainian Medical Association, Catholic Physicians, and Soyuz

Ukrainok of Ukraine, where she served as vice president in the Lviv oblast. She has been part of the All Ukrainian Society of Political Prisoners and Repressed. One of her tasks was to identify elderly women who qualified for a small monetary stipend from the UNWLA Babusi Fund. She met Marianna Zajac, who served as president of the UNWLA for twelve years. Mariya quickly became a collaborator and has been the UNWLA liaison in Ukraine since 2014. She has been a fierce and active leader as she identifies needs, communicates them to the UNWLA, and with UNWLA support delivers to those in need.

Mariya's efforts in humanitarian aid heightened with the War of Dignity. With funds from the UNWLA, she visited wounded soldiers in many military hospitals. She has been to the front lines on numerous occasions, bringing medical supplies and hygiene kits. Mariya has visited many orphanages throughout Ukraine, often in areas affected by war.

Since the escalation of war in February, Mariya's level of activity has increased exponentially. Her experience as

a physician who understands the medical system, treatments, and medication has been vital. She dealt with emergencies when hospitals in Mykolaiv and Vasykiv were bombed by organizing purchases of vanloads of medicine and supplies. When needed, she travelled to Poland with her daughter to acquire desperately needed treatments for wounded soldiers. When young orphans were transferred from eastern Ukraine to a monastery in Ivano-Frankivsk, she found someone to deliver funds for food and immediate needs such as diapers.

Vanload of medical supplies headed to Mykolaiv organized by Dr. Furtak.

Dr. Oreslava Khomyk

DR. ORESLAVA KHOMYK was born to a Ukrainian family in the village of Shoksha, in the Arkhanhelska region of Russia. Oreslava, together with her family, experienced the horror of the repressive Soviet regime. Alongside her challenges within the regime, her pursuits in the areas of culture and honoring important people in Ukrainian history influenced the formation of her character, rooted in her Ukrainian spirit and patriotism. Oreslava is a physician who has practiced for 40 years. In 2019, she entered the field of education, and since 2021 has worked in the Department of Education and Science of the Lviv Regional State Administration, where she promotes strong cultural and educational cooperation. Especially important to her is the spiritual mission of Ukrainian women initiated on the

island of Khortytsia, in Zaporizhia. She has served as president of Soyuz Ukrainok in Ukraine for two terms and is a leader in the Ukrainian Society of Political Prisoners and Repressed, as well as in other organizations. Oreslava also promotes active international cooperation with the World Federation of Ukrainian Women's Organizations.

In her role as president of Soyuz Ukrainok in Ukraine, Oreslava is working with the UNWLA on the competition "Miy ridnyi kray" (My Native Land), inviting the best students in Ukraine to participate. The Babusi project also brings collaborative efforts to the two organizations. And Oreslava was one of the leading organizers of International Scientific Forums, known for donating books to children and for supporting artists.

Oreslava has been active in volunteering with soldiers serving on the front lines of the war in eastern Ukraine since 2014. With the escalation of the war, she continues to be actively involved in humanitarian aid. In her position with the Department of Education, she has been involved in placing 800 children in shelters in schools, theaters, and churches and arranging for their care.

Dr. Khomyk visiting a hospital patient.

FATHER TARAS MYKHALCHUK was born to a Christian family in Lviv. As a boy, he liked to play soccer. From an early age, he felt a calling to the priesthood. In 2002, he entered the Lviv Theological Seminary of the Holy Spirit and the Ukrainian Catholic University, graduating in 2008. While studying at the seminary, together with his classmates, he began visiting servicemen of the Armed Forces of Ukraine and cadets of the Hetman Petro Sahaidachny National Academy of Land Forces. During his seminary years, he was able to prepare servicemen for the Holy Sacrament of Baptism. Father Taras organized retreats where participants had opportunities for spiritual growth, psychological support, and relaxation. His work in the military continues to this day.

After completing his seminary studies, Father Taras married. He and his wife are now raising three daughters and a son. In 2009, he was ordained a priest and began his service at the Military Chaplaincy Center of the

Lviv Archdiocese of the Ukrainian Greek Catholic Church. In addition to this chaplaincy, he taught Christian Ethics to high school students and served as a chaplain in the Lviv Penitentiary. At the beginning of the War of Dignity, Father Taras served as a chaplain on the Maidan. He began organizing humanitarian aid for servicemen of the Armed Forces.

Since February 24 of this year, when Russia began its full-scale invasion of Ukraine, Father Taras, together with other chaplains, has collected humanitarian aid for soldiers, displaced persons, and civilians living in areas where hostilities are taking place. Father Taras's collaboration with the UNWLA has spanned more than ten years. Many projects have been implemented, such as pilgrimages for soldiers and their families within Ukraine and Europe. In addition, funds have supported the families of fallen heroes, orphans, and the provision of small gifts on St. Nicholas Day and Christmas and baskets at Easter.

Father Mykhalchuk praying with soldiers.

Father Mykhalchuk's family.

We thank our collaborators for their efforts in implementing projects that we have chosen to fund in Ukraine. Especially now, during this time of war, having loyal supporters, each with a network of like-minded volunteers, expedites getting the job done. The UNWLA is fortunate to have many more collaborators, some on the front lines, whose stories we will share another time. We hope that the war ends soon, and that healing and rebuilding can begin.

Slava Ukraini!

UNWLA Launches Innovative Training Program

for Branch and Regional Council Presidents and Officers

Irena Sawchyn Doll, Branch 75, Maplewood, NJ

Have you ever thought about taking the post of president of your branch? Were you ever asked to consider becoming president and found the idea an interesting challenge, but were concerned that you didn't know enough about the requirements and duties of the role?

The UNWLA Executive Committee recognizes that more talented members with gifts and skills would take leadership roles in this wonderful organization of ours if they had more support in performing their roles.

When the new Executive Committee took office last year, its members realized that many Branch presidents were new to their posts. In addition, several new initiatives were being introduced by the Executive Committee, so that even Branch presidents who were returning for a second term could use a collective introduction to these programs to augment their Branch programs.

Consequently, a new training program was launched for Branch presidents, a program that was quickly expanded to include Regional Council (RC) presidents and Branch and RC officers. After the initial sessions were completed, the training program evolved into a program of bi-monthly sessions.

Orientation for Branch Presidents

The first training session, on December 4, 2021, was designed

to be an orientation for Branch presidents – a “jump start” introduction to help Branch presidents start their terms with confidence. The session was also meant to introduce the various resources available from the UNWLA to support Branch presidents as they plan activities.

Moderator Irena Sawchyn Doll introduced UNWLA President Natalie Pawlenko, who sincerely thanked all Branch presidents for their dedication and commitment in taking on one of the most significant positions in the UNWLA. The leadership that these women demonstrate is the foundation of the UNWLA and its ability to do good work for Ukraine and Ukrainians around the world. Ms. Pawlenko pledged the support of the UNWLA Executive Committee for all Branch presidents.

Several additional presentations focused on pragmatic aspects of Branch president functions. Irena Sawchyn Doll discussed why Branch meetings are important; how, when, and where to conduct different types of meetings; how to share the president's responsibilities with other Branch officers; and how to make meetings interesting to members in order to attract their participation. The next topic was the timeline of annual reports and deliverables, and easy tips on preparing for these reports.

First Vice President Nadia Nynka presented an overview of the

financial obligations of a Branch. She reviewed the elements of a Branch statement, how the total Branch payment is determined, as well as due dates for IRS tax reportings.

In her subsequent talk, Nadia gave a “tour” of the UNWLA website to familiarize everyone with the supporting information that is available for Branch presidents as they conduct their work. Opening the Members Portal, Nadia expanded the sections relevant to Branches, such as Position Descriptions, Policies and Procedures, organization charts, and more. Nadia offered her support to all Branch presidents and officers.

Olenka Krupa, Vice President of Public Relations, unveiled a new UNWLA initiative called the “Calendar of Engagement” for 2022. This program outlines a monthly list of suggested activities and UNWLA causes that each Branch can incorporate into its own program throughout the year. Each Branch would be provided with a variety of materials to support its fundraising efforts.

Finally, Nadia Nynka outlined the critical “Do's and Don'ts” of fundraising as allowed and limited by UNWLA by-laws and IRS tax regulations.

Officer-at-Large Tatyana Tymkiv was invaluable in processing questions from Chat and other Zoom channels. The feedback from the more than 60 attendees

was overwhelmingly positive, with many comments about how useful the information was.

The meeting was recorded and can be viewed at any time on the UNWLA website at <https://www.youtube.com/watch?v=vTnfT-Tymvz4>.

New Online Reports

The second tutorial, which focused on using the new online electronic reporting forms for Branches and Regional Councils, took place January 29 and was repeated on January 30, 2022. This project was initiated two years ago to move away from unwieldy paper-based reports and streamline the reporting process.

UNWLA President Natalie Pawlenko welcomed the almost 90 attendees and commended all the presidents, treasurers, and officers who so generously committed their time as volunteers for the UNWLA. Moderator Irena Sawchyn Doll introduced the benefits of the online reports and the

timeline for rollout and submission for 2022. The new reports are completed by filling out an online questionnaire in a multiple-choice format, with some free-response questions. The reports are submitted by the Branch president and Regional Council president, who also incorporate data from the respective Standing Chairs.

There was great interest in the new digital treasurer's report, which was introduced by Officer-at-Large Oksana Lodziuk Krywulych. The report comes as an Excel spreadsheet and will be emailed to Branch presidents at the beginning of every February, to be filled in by the Branch/RC treasurer. Nadia and Oksana were listed as the go-to support resources for any questions that might arise while the forms were being completed. All the reports were due March 15.

Again, the response from participants was very positive. They appreciated not only the content

but also the direct interaction with members of the Executive Committee.

Additional training sessions were being planned, especially one on fundraising – the most requested topic. The plan for additional sessions has been scaled back due, understandably, to the resources that have been diverted to supporting UNWLA war initiatives. Even though the training sessions are "on hold" for now, the members of the UNWLA Board offer their continuing support to Branch and RC presidents and officers, and are more than willing to answer questions directly.

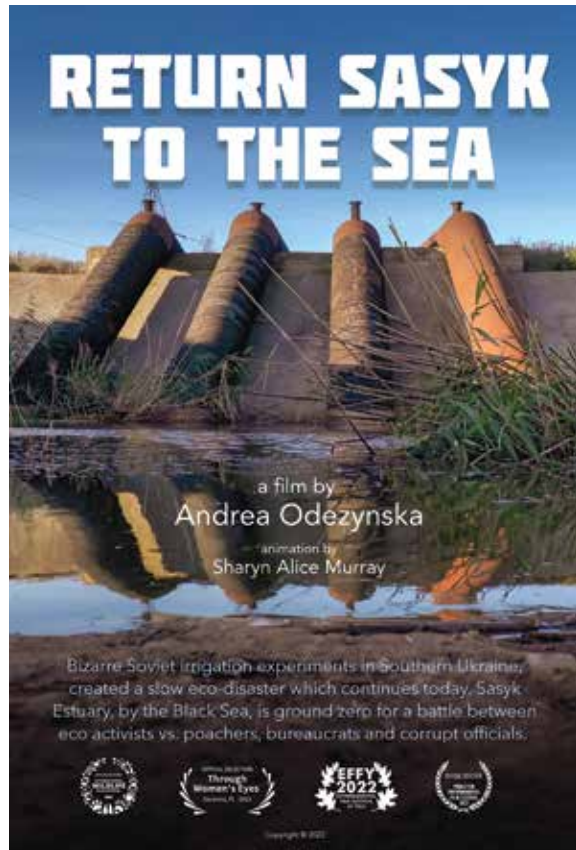
The members of the UNWLA Board sincerely hope that this type of training and demonstration of support and resources will help current presidents and officers and encourage more members to step up to taking leadership roles in the UNWLA.

Irene Sawchyn can be reached at irene.sawchyn@gmail.com.

UNWLA Member Debuts New Feature Film:

RETURN SASYK TO THE SEA

All photos: Andrea Odezynska

Director Andrea Odezynska's new feature-length environmental documentary, *Return Sasyk to the Sea*, spotlights the destructive legacy Ukraine inherited as a former member of the Soviet Union. The Soviet obsession with beating the U.S. in every way possible included boosting agriculture, and Ukraine was their pawn in this deadly game.

The film tells the story of bizarre Soviet irrigation experiments in Ukraine that created a slow eco-disaster, which continues today. Construction of the irrigation project began in 1972. The goal was to boost agriculture in Southwestern Ukraine by rerouting Ukraine's major rivers and converting all salt-water estuaries into freshwater reservoirs. The Sasyk Estuary was the first to be converted to a freshwater reservoir.

Today, the Sasyk Estuary, by the Black Sea, is ground zero for a battle pitting eco activists against poachers, bureaucrats, and corrupt officials.

A March "sneak peek" screening of the film at the Through Women's Eyes International Film Festival in Sarasota, FL, raised money for the United Nations Women's Fund, which is currently sending over \$900,000 to help Ukrainian women refugees and their children as they flee Russia's invasion of Ukraine. "In light of the latest brutal invasion of Ukraine," says Andrea, "the story of the Sasyk Estuary is a metaphor for the history of Ukraine itself."

Window in Cossack tomb.

Abandoned wagon.

Abandoned boat.

Оля Цегельська

91-й Відділ, Бетлегем, Пенсільванія

Оля Цегельська народилася 1 травня 1925 р. у Львові. Батько Володимир Білозор був лікарем; мати Марія Фединська Білозор була активною членкинею Союзу Українок і молода Оля часто їздила з матір'ю по селах в справах організації.

Spring and summer screenings are planned for the Yale Environmental Film Festival, Princeton Environmental Film Festival, International Wildlife Film Festival, and Paribas Green International Film Festival in Krakow, Poland.

Andrea has just won a 2022 International Wildlife Film Festival Labs Fellowship. In 2018, she won a U.S. Fulbright Scholar grant to research and film *Return Sasyk to the Sea* in Ukraine. Completed in January 2022, the film is in Ukrainian with English subtitles and has a running time of 60 minutes. Andrea also won the Best Short Feature Audience Award at the Princeton Environmental Film Festival in 2013. Her previous movies include *Felt*, *Feelings and Dreams*, *The Whisperer*, *Still the River Flows*, and *Dora Was Dysfunctional*.

A member of the UNWLA in New York City, Andrea has an M.F.A. in Film Directing from the American Film Institute Conservatory in Hollywood, CA. Contact her at odezynska@gmail.com, or visit her website at odezynska.com.

Olga's Odyssey Is a Winner!

Adrian Horodecky's story about his mother, *Olga's Odyssey*, has taken home the Best Biographical Feature Film award at this year's Cannes World Film Festival. Read our story about the film in the May (2022) issue of *Our Life*.

Під час Другої світової війни родина опинилася в таборі у Німеччині. Оля студіювала музику і спів у консерваторії і навіть виступала перед американськими військовими. У 1949 р. з чоловіком Ярославом виїхала до Нью Йорку а, у 1950 р. сім'я оселилася у Бетлегемі.

З великим смутком повідомляємо, що 30 жовтня 2021 р. у медичній установі «Above and Beyond» у Аллентавн (Пенсільванія) відійшла у вічність. бл. п. Оля Цегельська — довголітня членкиня 91-го Відділу СУА.

Донедавна Оля брала активну участь у житті громади. Допомогла заснувати 91-й Відділ у 1966 р., очолювала відділ, підготувувала імпрези, часто виступала з піснями та віршами, оскільки дуже любила музику, українську мову та літературу. Оля навчала гри на фортеп'яно, викладала українську мову; співала у церковному хорі св. Йосафата. Також допомогла організувати Український Тисячолітній Хор. За віддану працю відділ надав їй звання Почесної Голови 91-го Відділу.

Крім відданості громадській роботі, Оля була чудовою швачкою — шила костюми та інший модний одяг. Її також знали як знаменитого пекаря. Вона любила свій сад, де вирощувала не лише квіти, але й різні овочі та зілля.

У смутку залишилися: діти — Марта Ярош з чоловіком Романом, Адріян з дружиною Даєн, Оксана Клапішак з чоловіком Юрієм, Надія Кід, вдова Овена і членкиня відділу; дві сестри — Наталія Білозор-Коропецька і Оксана Білозор-Коропецька; троє онуків — Юліян Ярош з дружиною Дженифер, Софія Клапішак і Діяна Клапішак. Раніше Оля втратила двох синів — Юрка та Ігора, і чоловіка Ярослава.

Похорон відбувся 4 листопада 2021 р. в Українській Католицькій Церкві св. Йосафата у Бетлегемі, а поховання на парафіяльному цвинтарі.

Вічна Пам'ять!

Оксана Козяк, 91-й Відділ, Бетлегем, Пенсільванія

Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою взяв участь у 31-му літературному конкурсі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій ім. Марусі Бек «Жінка у творах та картинах Т. Шевченка». У цьому конкурсі перше призове місце здобула робота «Шевченкова Українка на Майдані української Свободи» Галини Темник, молодшого наукового співробітника МІОКу.

ШЕВЧЕНКОВА УКРАЇНКА НА МАЙДАНІ УКРАЇНСЬКОЇ СВОБОДИ

(Друкується скорочено)

Галина Темник, молодший науковий співробітник МІОКу

*І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.*
Т. Шевченко

Голосом народу промовляє Бог, — так кажуть люди. А ще кажуть: «Народ промовляє голосом Шевченка», того, хто увібрив у себе сіль землі Української, зрозумів її душу і велике серце. Того, хто чув прадавній голос і плач Ярославни, і молитви Пречистої, берегині Війська Запорізького, що кулі відвертала, сльозами своїми випрошуючи ворожу погибель, і стукіт серця Яринок і Оксаночок, що вміли любити до нестями, бути вірними до скону, і тугу матері, дружини, сестри, коханої, що в путь виряджала, тужила, плакала, але розуміла — так треба, немає ж нічого святішого, ніж оборона рідної землі. Шевченкова Українка вічна, бо була вона і є від плоті й крові землі рідної. І він пізнав її, глибоко і всеосяжно. Бо такою вона була і в старокиївські часи, і за московщини, і за козаччини. Такою є і нині, в Україні III тисячоліття.

Шевченкова Українка, що народжувала синів і давала їм з материнським молоком силу, мужність і нескореність, що виряджала коханого до бою і приносила йому запах рідного полину і материнки, подих наших степів, ступила нині на майдани міст і сіл України. Бо Українка більше не схотіла, щоб «раби мовчали» («Саул»).

«Погибнеш, згинеш, Україно! Не стане знаку на землі» — ці слова дзвоном віддунували в її серці, підривали з обігрітих теплом і любов'ю, наповнених дитячим сміхом і чоловічою ласкою оселі і виводили на вулиці і площі наших міст і селищ,

і привели її на Майдан, де народжувалася нова Україна. Ми вступили у складну добу — розпачу і радості, втрат і здобутків, смерті і воскресіння. Бо ця доба викресала з душі нації, що поставала, всі найшляхетніші, найблагородніші її риси.

Ось маленька тендітна дівчина Єлизавета з Дружківки, що на Донеччині. Вона, як сотні, тисячі молодих і старших жінок, день і ніч працює на кухні Майдану. Своїми тендітними, покривленими хворобою ручками ріже хліб, щоб нагодувати тих, хто озброєний дерев'яними щитами і палицями, палить шини і боронить гідність мого народу:

*Веселий рай Пошли їй,
Господи, подай!*

Подай їй долю на сім світі! («N. N.»)

Вона була й серед тих, кого жорстоко били в ніч на 30 грудня, коли покривавлені, покалічені діти-студенти, що вийшли «за нашу і вашу свободу», бігли з Майдану Незалежності і, як у часи Батія, шукали прихистку в Михайлівській церкві від оскраженіх московських ординців. Злякані, вони заховалися під покров нашої церкви:

Не плачте, братія: за нас

І душі праведних, і сила

Архистратига Михайла.

Не за горами кари час («Марія»)

І потекли річищами люди на Михайлівську. Як бурхливі гірські потоки, заповнювали вони площу,

щоб стати в оборону дітей, нашого майбутнього, нашої гідності, України. Так почався справжній Майдан, кривавий, жорстокий, відчайдушний, на якому вогнем і мечем випалювалася нищість і зрада, і, як у горнилі, виплавлювалася, гартувалася горда Україна. На цей палаючий Майдан ступила і Шевченкова Українка:

*А за ним За сином праведним своїм
І ти пішла... («Марія»)*

Пішла, щоб пройти цей шлях зі своїм сином, братом, мужем, нареченим до кінця. Варила, куварила, стирала до крові руки, коли довбала лопатою промерзлу землю, розливала коктейлі молотова і ще робила тисячі нежіночих справ, які годі перелічити. Бо хто, як не вона

*...І принесе Води погожої, і вмие
Утомлені стопи святисе,*

І питу дасть, і отрясе

Одує прах з його хітона» («Марія»)

їх, завятих і сміливих, не зупиняв ні мороз, ні виснажлива праця, ані постріли. Це вони відчайдушно вистукували ритм, роздавали пахучі канапки і голими руками збирали бруківку. Крізь сльози, але без жодного натяку на страх, кожна з них робила свою справу. Одні відповідали за те, щоб жоден із повстанців не замерз, а інші допомагали копати траншею для води, яка без упину стікала от уже 5 днів, аби вулиця не перетворилася на небезпечну ковзанку. Разом співають, разом моляться:

*Пошли Тобі Матер Божо
Тії благодати... («Сова»)*

Але наступали холодні темні ночі. І вона, Шевченкова Українка, вмовившись на твердій підлозі,

тривожно вслухалася в цю ніч, боялася стукоту металевих щитів супротивника, здригалася від страшного голосу сирен, боялася почути церковні дзвони, що кличуть на сполох. Але думала про те, що стала вона на дорогу великої правди, бо інакше:

Як доведеться в світі жити?

Людей і Господа хвалить?

(«Колись дурною головою...»)

Тому, як згасне зоря і зблисне сонце, вона встане і побіжить записуватися в Жіночу сотню самооборони. Як же ж без неї? Адже працює вже жіноча чота, підрозділ 16-ї сотні. Чому може Ніна Потарська, Олена Шевченко і ще сотня юристів, студенток, науковців, підприємців, а вона – ні? Вона може і зробити. А ввечері прибіжить грітися до вогню, що на Майдані, і буде розповідати про сина свого, того, що там, у першій сотні:

Моя ти дитино,

Чи є кращий на сім світі,

На всій Україні!

Нема кращого, й не буде –

Дивуйтеся, люди! («Сова»)

Це були для неї рідкісні хвилини спокою і тихої радості на найважливішому місці її землі, місці, де такі, як вона, творили історію України. А навколо дихало місто:

Мов на небі висить

Святий Київ наш великий.

Святим дивом сяють

Храми Божі, ніби з самим

Богом розмовляють («Варнак»)

Натомість відчула силу і впевненість, бо мала поруч таких, як вона сама. Безстрашних українок, які у ночі штурмів ставали поруч з чоловіками, як відважна Тетяна Чорновіл, як Карпатська горлиця Руслана, що дні і ночі втримувала людей пісню, як Ольга Богомолець, що, як поранена птаха, чувала над хворими і побитими, як Олеся Оробець, що у лижному шоломі і блаженському бронезилеті йшла у стан ворога, а потім поверталася до тих, хто в мороз і мряку вперто стояв оточений зграєю озброєних до зубів беркутівців, щоб підтримати дух і не дати згаснути силі:

І їх униніє, і страх,

Розвіяла, мов ту полову... («Марія»)

Та хіба в силі перелічити всіх тих, хто не вступився у ті страшні зимові ночі з Майдану, хто возив продукти і медикаменти, перев'язував і гоїв рани, молився за тими, кого викрали і тортували. Їх сотні і тисячі — «землі козацької краса». І ймення їм — Українка, сила якої в незламності, доброті і ніжності.

Але ніколи Шевченкова Українка не думала не гадала, що на святій княжій українській землі у III тисячолітті станеться найстрашніше — проллється кров її дітей. Перші постріли і перша смерть синів її... Країна заніміла у своєму болю і стражданні:

І розкажу я людям горе

Як тая мати ріки, море

Сльози кровавої лила («Неофіти»)

Господь побачив чисту жертву українських жінок і рятував їх, дарував життя і казав жити. І вони гуртувалися, єдналися, щоб вийти і стати живим щитом між беркутом і повстанцями, бо «чужих дітей не буває», казали вони, щоб впасти на коліна перед молоденькими солдатиками, яких кинули на мороз і холоді, і благати не стріляти. А на грудях у кожної – табличка «МАМА».

Ходила наша Мадонна, Шевченкова Українка, Майданом, вулицями і площами Києва, який у січневий час, здавалось, заляк від болю і туги, долала кордони тих, хто посягнув на свободу мого народу, благала зупинити кровопролиття і насильство. Не один з тих, хто в балаклавах із дерев'яним щитом схилив перед нею голову у глибокій пошані і любові:

І перед нею помолюся,

Мов перед образом святим...

(«У наших раї на землі»)

Але їй, такій ніжній, працюючій, вірній, відважній подрузі, дружині, матері, доведеться пережити найстрашніше. У неї на очах, на її руках гинули діти її. Закривала їм очі, покривала стягом і відпускала до небес своїх Воїнів світла, нашу Небесну Сотню. Оплакувала так, як оплакували горді козачки і жінки наших усусусів та упівців. Оплакувала, а на наступний день одягнула чорну хустину, взяла терновий вінець свого покаліченого й вбитого сина й пішла у владні коридори до тих, хто глумився над землею рідною та її дітьми, щоб затаврувати їх материнською ганьбою і зневагою.

Та не судилося їй зняти чорну хустину. Здавалось, вже все, скинули кайдани, режим відступив. Та до кордонів прийшла нова біда — найлютіший ворог України, Росія. Та, що століттями обчухрала, могили розривала, кайдани кувала. Скільки ще треба буде тих чорних хустин, ніхто не знає. Але є велика сила духу нації, що повстає з руїни, є Шевченкова Українка, перед якою сучасна доба поставила, за словами Д. Донцова, великі вимоги — «вірність, жертвенність, ніжність, характерність, моральна сила, душевна твердість, любов і ненависть, посвята, дисципліна, чувство честі, героїзм, або, на випадок невдачі, – гордий спокій».

Ihor Magun, MD, FACP

THE PURSUIT of Happiness

It is definitely a universal fundamental truth that we all just want to be happy. The good news is that we are all equipped with the tools we need to be happy. These tools are often hidden in plain sight, mostly in the words we use, the interaction we have with our friends and loved ones, the technologies we embrace, and the cultures we create.

How do we overcome the barriers to lighten up our hearts and minds?

All of us need to reinvent ourselves at various times in our lives in pursuit of happiness — which is our holy grail.

First and foremost is to keep an open mind with the ability to adapt and change when you need to. At the same time, make sure you do not doubt yourself. Trust your instincts and never compare yourself to others, but use others as a starting point of inspiration. Be strong, yet flexible and resilient like bamboo, and bend rather than break.

Accept your limitations. No one is able to do everything. Be willing not only to ask for help but also to say no to requests that you know you will regret if you said yes. Give yourself some grace acknowledging that you are doing the best that you can. Extending kindness to yourself can bring on a wonderful feeling of happiness.

There are many positive gifts that emerge from our most difficult experiences. Focus on how the experience is serving you. You really have to love yourself through the tough times. In the end, not only will you be happier, but you will appreciate all you have learned.

Practice what psychologists refer to as “mental distance.” Step back mentally from your worries and problems in order to gain

a new perspective. The technique involves a “look back” at your current situation from one, five, or ten years later, comparing this obstacle to the trying ones you lived through and shifting your inner monologue to third person so you can try talking to yourself as if you were your own best friend. This strategy can transform your thoughts, rather than avoid them — a positive self-talk that helps you master your inner voice.

Happiness is a behavior, and the more you do it, the more you will feel it. Engage in activities that bring you joy and practice them regularly. Scale back time on your electronic devices and websites. Take back your time by redirecting your energy to activities that you know will always deliver lasting satisfaction. These actions always provide much more than material possessions do.

Lastly, never stop dreaming. It is a powerful driving force and a resource that not only energizes but enhances personal fulfillment and, of course, happiness.

НАШИМ ДІТЯМ

Мир на планеті Земля

За мотивами казки від сім'ї Поліни Приходько, Энергодар

Сталося це ще за давніх часів. Жив у своєму розкішному палаці володар неба, на ім'я Вітер. І були у нього дружина Блискавка та донька Хмаринка. Жили весело, дружно та дбали одне про одного. Щоранку, як виходили зі свого палацу, милувалася красою планети Земля. Адже була вона квітучою та неймовірно гарною!

Одного ранку володар неба помітив, що планета змарніла: забруднилися джерельця, зів'яли квіти, почали засихати трави, не було чути пташиного співу. Також з'явилися на Землі якісь незрозумілі чорні цятки, що перетворювалися у вогонь та дуже диміли. І там, де такі цятки з'являлися, усе починало швидко засихати та чорніти.

Донька Хмаринка, що була мудрою, сміливою та доброю, вирішила з'ясувати, що сталося. Батьки дуже хвилювались за неї, бо творилося на Землі щось справді не добре.

Хмаринка ж дуже швидко дізналася, що на Землі запанувала зла чаклунка Війна: вона відправила до в'язниці Мир, що до неї

панував на Землі, і задумала знищити мальовничу планету. Як Хмаринка розповіла про це батькам, володар неба дуже розгнівався. То ж вирішили вони дружньою родиною подолати злу чаклунку Війну.

Володар неба Вітер потужно подув та закружляв над чорними цятками, а його дружина Блискавка метнула на них свої вогняні стріли. Однак від цього вогонь ставав ще сильнішим, а зла чаклунка Війна раділа з того та голосно сміялася.

Тоді на порятунок Землі вирушила Хмаринка. Сріблястими, ясними крапельками, які, єднаючись, перетворювалися у водяний потік, вона почала спускатися на Землю. Вогонь від того потоку спочатку голосно шипів та сичав, але потім стих і зовсім зник... І відразу все навколо починало оживати: наповнилися водою джерельця, забуяли трави, розквітли квіти та заспівали весело пташки.

Зрозуміла Війна, що їй не вижити — злякалася та причаїлася. А володар неба подарував планеті Веселку. Саме її кольоровими смужками-стежками хоробра Хмаринка і повернулася до своїх батьків на небо. І до тепер живуть там тато Вітер, матуся Блискавка та їхня донечка Хмаринка. І приятелюють з Веселкою, що завжди приходиться до них на гостини після теплого дощу.

А зла чаклунка Війна, на жаль, ще й досі вештається нашою планетою. І не вгамовується, але час від часу робить спроби знищити людей, і навіть всю планету Земля. Однак тепер з нею борються не тільки Вітер, Блискавка і Хмаринка, але й свідомі жителі планети. І всі разом вони неодмінно поборують зло.

І тоді на всій Землі і в нашій рідній Україні знову запанує Мир.

Я прагну миру

Вірш Володимира Слепцова

В Україні час грозивий:
Плачуть діти, тужать вдови,
І снаряди стопудові
Розривають нам серця...
Зупиніть убивства, люди,
І дихніть на повні груди...
Хай лиш сміх малят - повсюди!
Хай лиш щастя без кінця!

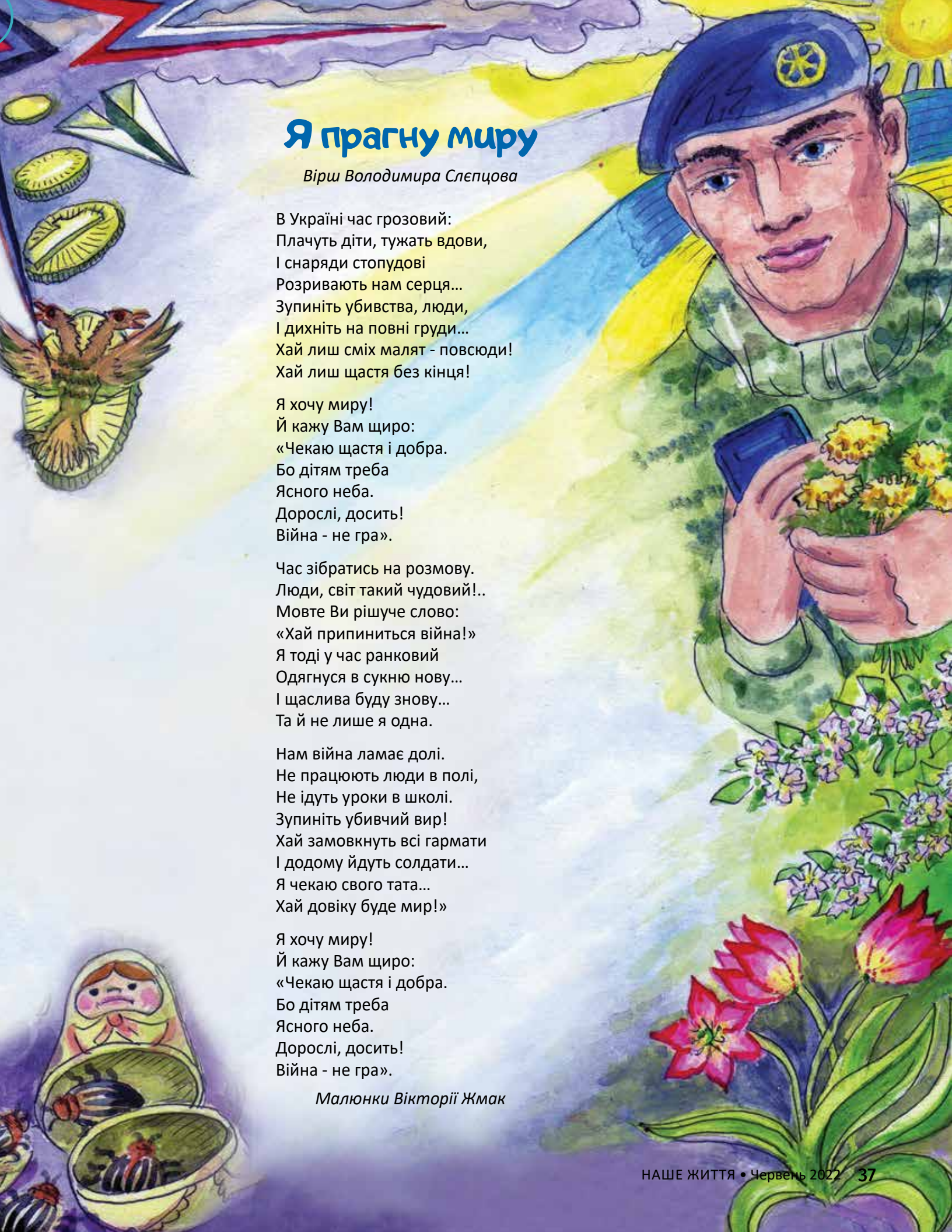
Я хочу миру!
Й кажу Вам щиро:
«Чекаю щастя і добра.
Бо дітям треба
Ясного неба.
Дорослі, досить!
Війна - не гра».

Час зібратись на розмову.
Люди, світ такий чудовий!..
Мовте Ви рішуче слово:
«Хай припиниться війна!»
Я тоді у час ранковий
Одягнуся в сукню нову...
І щаслива буду знову...
Та й не лише я одна.

Нам війна ламає долі.
Не працюють люди в полі,
Не ідуть уроки в школі.
Зупиніть убивчий вир!
Хай замовкнуть всі гармати
І додому йдуть солдати...
Я чекаю свого тата...
Хай довіку буде мир!»

Я хочу миру!
Й кажу Вам щиро:
«Чекаю щастя і добра.
Бо дітям треба
Ясного неба.
Дорослі, досить!
Війна - не гра».

Малюнки Вікторії Жмак

КИЇВСЬКИЙ ТОРТ

Людмила Барчук, Київ

Приготування такого десерту — справа проста, але тривала (треба щонайменше два дні). Однак ситуацію урівноважать ніжні коржі-безе, що тануть у роті, а також смачний крем. За оригінальним рецептом для приготування торта використовують горіхи кеш'ю, однак він смакує і з лісовими горішками, і навіть з арахісом. Перепис розрахований на 2 коржі, але за бажанням можна зробити три (відповідно збільшивши кількість складників).

ДЛЯ 2 КОРЖІВ ДІАМЕТРОМ 10 ДЮЙМІВ ТРЕБА:

14 унцій цукру (з дрібними кристалами)
10,5 унції горіхів
3,5 унції борошна
10 яєчних білків
1 ч. л. ванільного цукру

ДЛЯ КРЕМУ (на 2 коржі):

10,5 унції вершкового масла (жирністю не менше 80 %)
9 унцій цукру
7 унцій молока
2 ч. л. какао
3 жовтки
1 ч. л. ванільного цукру
1 ст. л. коньяку

ПРИГОТУВАННЯ:

Якщо немає можливості пекти два коржі одночасно, то складники можна поділити навпіл і готувати кожен корж окремо.

Ретельно відділити білки від жовтків, накрити харчовою плівкою та залишити на 12—24 год «заквашуватися» (при кімнатній температурі). Якщо у білковій масі буде навіть зовсім трошки жовтка, то вона не зіб'ється. Тому для кожного нового яйця краще використовувати окрему миску. Також білкова маса погано зіб'ється, якщо до неї потрапить навіть крапля води або жиру.

Горіхи злегка обсмажити та подрібнити, додати 10 унцій цукру, усе борошно та ванільний цукор; все добре перемішати. Білки збити міксером до густої піни та, не припиняючи збивати, додати 4 унції цукру та збивати ще 1 хв. Потім до білкової маси додати горіхово-цукрово-борошняну суміш, обережно перемішати, поділити навпіл та викласти у дві форми, застелені змоченим олією папером для випічки.

Випікати 40 хв при температурі 300°F, а потім ще 2 год при 250°F. Готові коржі, не витягаючи з форми, залишити на 12—24 год (щоб обсохли і структура стала щільнішою), і тільки тоді дістати з форми. За бажанням верх коржів можна трошки зрізати, щоб потім обсипати торт з боків.

Щоб приготувати крем, у каструлю ретельно і постійно перемішуючи влити жовтки та молоко (вогонь має бути слабким, щоб під час нагрівання жовтки не згорнулися). Додати до молочно-яєчної суміші цукор і знову поставити на плиту та, помішуючи, довести до загустіння (консистенція такого сиропу має нагадувати згущене молоко). Перекласти у чисту миску, накрити харчовою плівкою, щоб не утворилася скоринка, і залишити вистигати. В окремій мисці перетерти з ванільним цукром розм'якшене до кімнатної температури масло.

Коли суміш посвітлішає, потроху додати сироп (кімнатної температури) і продовжити збивати, щоб змішати весь сироп з маслом. Поділити крем на 2 частини; одну частину відкласти в окрему миску, додати до нього какао і перемішати; до білого крему додати коньяк і перемішати. Частину білого крему можна зробити кольоровою для прикрашання торта. Дно тарілки злегка змастити ложкою крему (щоб коржі не ковзали); викласти перший корж, змастити білим кремом і накрити другим коржем; верх і боки змастити коричневим кремом. За бажанням, прикрасити верх квітами з кольорового крему. **Смачного!**

Translations of recipes appearing in *Our Life* are now available on the UNWLA website, unwla.org, under the Projects tab.

**ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ**

Почесні голови СУА:
Анна Кравчук, Ірина Куровицька, Маріянна Заяць
Наталія Павленко – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Надя Нинка	1-ша заступниця голови
Валентина Табака	2-га заступниця голови для справ членства
Оленка Крупа	3-тя заступниця голови для зв'язків з громадськістю
Орися Сорока	секретарка
Рената Заяць	скарбник
Карен Челак	фінансова секретарка
Оксана Лодзюк Кривулич	вільна членкиня
Тетяна Тимків	вільна членкиня

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ярослава Глинська	Детройт
Ольга Михайлюк	Філадельфія
Лідія Слиж	Нью Йорк
Оксана Лодзюк Кривулич	Нью Джерзі
Галина Ярема	Огайо
Катерина Івасишин	Чікаго
Катерина Таньчин	Нова Англія
Оксана Цюпка	Центральний Нью Йорк
Наталія Сантарсієро, Ірина Халуца	зв'язкові віддалених відділів
Оля Черкас	зв'язкова вільних членкинь

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Бучковська	архівна
Людмила Рабій	мистецтва та музею
Оксана Пясецька	у справах культури
Людмила Вусик	у справах освіти
Надя Яворів	стипендій
Діанна Кордуба Савицька	соціальних засобів комунікації
Ока Грицак	суспільної опіки

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Віра Н. Кушнір	голова
Христина Бойко	членкиня
Софія Кошів	членкиня
Іванка Олесницька	заступниця членкині
Ксеня Раковська	заступниця членкині

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP/
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**

171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

**NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN
NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.**

Honorary Presidents:
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj, Marianna Zajac
Natalie Pawlenko – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Nadia Nynka	1st Vice President
Valentyna Tabaka	2nd VP — Membership
Olenka Krupa	3rd VP — Public Relations
Orysa Soroka	Secretary
Renata Zajac	Treasurer
Karen Chelak	Financial Secretary
Oksana Lodziuk Krywulych	Officer-at-Large
Tatyana Tymkiv	Officer-at-Large

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Yaroslava Hlinska	Detroit
Olga Mykhaylyuk	Philadelphia
Lidia Slysh	New York City
Oksana Lodziuk Krywulych	New Jersey
Halyna Yarema	Ohio
Katherine Iwasyszyn	Chicago
Kateryna Tanchyn	New England
Oksana Ciupka	Central New York
Natalie Santarsiero	Branches-at-Large Co-Liaison
Irena Chalupa	Branches-at-Large Co-Liaison
Olya Czerkas	Members-at-Large Liaison

STANDING COMMITTEE CHAIRS

Iryna Buczkowski	Archives
Liudmyla Rabij	Arts and Museum
Oksana Piaseckyj	Culture
Liudmila Wussek	Education
Nadia Jaworiv	Scholarship
Dianna Korduba Sawicky	Social Media
Oka (Olga) Hrycak	Social Welfare

AUDIT COMMITTEE

Vera N. Kushnir	Chair
Christine Boyko	Member
Sophia Koshiw	Member
Ivanka Olesnycky	Alternate Member
Ksenia Rakowsky	Alternate Member

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
212-228-0110 / Fax: 212-228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

6 WAYS YOU CAN HELP UKRAINE

Soyuzianky around the country have mobilized to defend Ukraine, raising millions of dollars, shipping tons of humanitarian aid to Ukraine and refugee camps, advocating and rallying. Have you been part of the action? Here's how to get involved:

STAY INFORMED

- Subscribe to the UNWLA Weekly Newsletter: select the "Subscribe" tab at unwla.org

NEW MEMBERS?

Know someone who wants to join and be part of this sisterhood of activity?

- Visit the "Membership" tab at unwla.org

ADVOCACY

Check out the advocacy campaigns that still need your participation on our webpage's "Call to Action" posts.

- Need more information or want to join the Advocacy Strike Force? Write to Advocacy@unwla.org

EDUCATION AND CULTURE

Promoting Ukrainian culture through the arts is a powerful form of diplomatic advocacy.

- Want to share your ideas, get others engaged? Write to Culture@unwla.org

FUNDRAISING OPPORTUNITIES

- Are you a fundraising pro? Want to help at the national level? Contact Fundraising@unwla.org

IMMIGRATION/REFUGEES

- Interested in becoming a sponsor? Go to <https://ukraine.welcome.us/>

